

ரதாட்டு
வடும்
கூரக்தில்

நகுலாள்ரஜபார்

றகுமான் - ஏ - ஐயார்

264

தொட்டுவிடும் தூரத்தில்

(சிறுகதைகள்)

முனைப்பு வெளியீடு
மருதமுனை
இலங்கை.

THODDU VIDUM THOORATHDHIL

A Collection of Short Stories in Tamil

By:

Rahman - A - Jabbar

Address:

'Jarsfaham'

203A/1, Hijra Road,

Maruthamunai,

Kalmunai.

Shri Lanka.

First Edition: in 1992

Price: Rs. 50

MUNAIPU PUBLICATION

Main Street,

Maruthamunai.

Shri Lauka.

சமர்ப்பணம்

ப்ரியமுள்ள
பெற்றோருக்கும்

ப்ரியமுள்ள
சகோதரன்
ஏ. ஆர். ஏ. ஜவாத்
அவர்களுக்கும்.

எழுதாத முன்னுரை - சில இரவுக் குறிப்புகள்

...வழக்கம் போல் ஜபார் மருதமுனை வீதிகளில் எங்கேனும் ஒரு மூலையில் என்னை சந்திக்க நேர்கின்ற பாணியில் இன்றும், சிறுகதைத் தொகுதி போடவாம். அடிக்கடி மறந்து போகின்ற அவரின் முழுப்பெயர், றகுமான் - ஏ - ஜபார். சில வேளை றகுமான் என்று மட்டும் ஞாபகம் வரும். சில வேளை ஜபார் என்று மட்டும் வரும். முழுப் பெயரையும் ஞாபகம் கொள்ளும் போதுதான் ஆளை நினைவுக்குள் நிச்சயமாய் கொண்டு வந்த எண்ணம். றகுமான் - ஏ - ஜபாரில் உள்ள ஏகாரத்திலேயே ஆளின் திடமான ஆகிருதியுடன் கூடிய அந்தத் தோற்றம் தெளிவு படுவதாக எனக்குள் ஒரு பிரமை. இன்று தாடியை எடுத்திருந்தார். எனக்கு ஏமாற்றமாய் இருந்தது. தாடியுடன் கூடிய அவருடைய ஆளுமையை எடுத்துரைத்தேன். அவர் தாடியை கவலையுடன் தொடர்பு படுத்தினார். நான் ஆண்மையுடன் தொடர்பு படுத்தினேன். அவர் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். நான் ஒரு ஜோக் அடித்ததுபோல. பதிலுக்கு அவரும் ஒரு ஜோக் அடித்தார் - அவருடை சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நான் ஒரு முன்னுரை எழுதவேண்டுமாம்!.....

...நெய்தல் நம்பியுடன் உமாவின் வீட்டில் ஜபாரும் இருந்தார்.....கடைசியில் 'தொலைவில் தெரியும் ஒற்றை நட்சத்திரம்' இன் நட்சத்திர வெள்ளைப் பூ அலரி மரத்தின் கீழ் தெருவிளக்கின் வெளிச்சத்தின் நிழல் கீற்றுக்கள் சல்லடைபோட்ட முகங்களுடன் பேசியபோதும் ஜபார் முன்னுரை ஜோக் அடித்தார். எனக்கு, நான் 'உளம்' இதழின் வாரித்தம்பிக்கு போட்ட பாடாத பாடல் நினைவுக்கு வந்தது. அப்படி ஒரு போடுதான் போடவேண்டும் இந்த ஜபாருக்கு. 'தொட்டுவிடும் தூரத்தல்' - கதைத் தொகுதியின்

தலைப்பாம். தொகுதியில் உள்ள ஒரு கதையின் பெயருமாக்
 அது. தொட்டுவிடும் தூரம்! - தொட்டுவிடும் / தூரமா? ?
 தொட்டு / விடும் தூரமா? ஜபாருக்கு ஜோக் பிடி படவில்லை.
 தொட்டுவிடக் கூடிய தூரமா? அல்லது தொட்டு விட்டு
 விடும் தூரமா? நிழல்களுக்குள் ஜபார் சிரிப்பது தெரிந்தது.

...பிறந்த மேனியாய் குழந்தை இப்போது என்னுடைய
 கையில். தொட்டுவிடும் தூரத்தில் என்று பெயர் சொன்ன
 அச்சடித்த 38 ஒற்றைகளின் கற்றை வீட்டுப் படியேறி
 வந்து மடியில் போட்டு விட்டுப் போய் விட்டார் ஜபார்.
 தூக்கிக் கொஞ்சுவதா, தாலாட்டுவதா? ஏழு கதைகளை
 யும் ஒரே மூச்சில் படித்து விட்டுத்தான் வீட்டுச் செடிக
 ளுக்கு தண்ணீர் ஊற்றத் தொடங்கினேன். இவ்வளவு சக்
 கிரமாய் ஒருதொகுப்பை வாசித்து முடித்தது கிடையாது-
 கோணங்கியின் மூன்று பக்கம் படிக்க மூன்று நாள் எடுக்கும்
 நான். எனினும் ஏழு நாள் கெடு முன்னுரைக்கு.....

...பார்க்கப் போனால் இந்தக் குழந்தையின் வாப்பா
 வுக்கு உருவப் பிரக்னை அறவே இல்லை என்று சொல்ல
 முடியாது. குழந்தையின் இனத்துவம் சிறு கதைதான். குழந்
 தையின் நாடித் துடிப்பு சிறுகதைக்குரியதுதான். பிரச்சினை
 யின் சந்தம் இருக்கவே இருக்கிறது. 'ஒரு பாலம் களையப்
 படுகிறது' வில் இயல்பான ஓட்டம். அதன் உண்மையின் சுவடு
 தெரிகிறது - எவ்வளவு எளிமையாகவேனும். பசியையும்
 வறுமையையும் இந்தக் குழந்தையின் கண்கள் பார்க்கின்
 றன. இதன் கண்களின் பார்வையில் அந்தப் பயல் நபீர்
 பசிக்கு முன்னால் தன் சுயமரியாதையைக் கூட இழந்து
 விடுகிறான். யதார்த்தம் என்பதா? மிகை என்பதா?.....

...நான்கு நாட்கள் பறந்து விட்டன. முன்னுரை இன்
 னும் ஒரு ஜோக்தான். முசத்திக்கும் அலனுடைய மூத்தம்
 மாவும், கண்ணுக்குள் நிற்கிறார்கள். மர்ஜான் என்ற பெய
 ரில் ஷம்சுல்லலும் ஒரு மாணவி இருந்தாள். மர்ஜானின்
 இயல்பு கெட்டுப் போனது எனக்கு ரொம்ப மனவருத்தம்.
 ஒரு கண் சூர்ந்து போன காமிலாவுக்கு நிசாமைப் போன்ற

மாப்பிள்ளை கிடைத்ததில் எனக்கு என் சந்தோஷம் ஏற்பட்டது? பார்க்கப் போனால் சினிமாவின் வெற்றி என்பது ரசிகனின் பார்வை மயக்கம் என்பது போல் ஒரு கதையின் பாத்திரங்களுக்கு உயிர் கொடுத்தல் வாசகனின் குழந்தைத் தனந்தான்!.....

...ஜபார் தந்த பன்னிரண்டாவது நாள். ஏழு நாள் கெடு முடிந்து மேலும் ஐந்து நாள் உபயம்! இது இனி மேலும் ஜோக் அல்ல. இன்னும் ஒரு முறை முழுவதையும் வாசித்தாத்தான் மூட் வரும். நாளை காலையில் தான் அது முடியும். முக்கியமாக முதலாவது கதையில் அந்தப் புடவை வியாபாரியின் பாத்திர வார்ப்பு சுமாராக பாராட்டப்படக் கூடிய மாமூலாக இருந்தும் கதை பிற்பகுதியில் கோழி முட்டையின் கோது போல நொறுங்கிப் போனதின் காரணத்தை அறிய வேண்டும். 'நாலு நண்பர்கள்' கதை சற்றுத் தொண்தொணப்பாக தோன்றினாலும் சினிமாவுக்கு சரிவரக் கூடிய ஒரு மையம் அதற்குள் உண்டு. கரிசனையற்ற சாதாரண மனிதர்கள் அவசியம் ஏற்படும் போது அரும்பெரும் காரியமாற்றி பெரும் பாத்திரங்கள் ஆகின்ற மைய சில மேற்கத்தைய திரைப்படங்களில் பார்த்த நினைவு. ஜபார் கெடு ஓரிஜினலாக எழுத முயற்சி செய்த விஷயம் இது என்று தோன்றுகிறது ஆனால் அப்படிப்பட்ட ஒன்றை சிறுகதைக்குள் சித்திக்க வைக்கக் கூடிய திறமை நம்மில் யாருக்குண்டு?.....

...பதின்மூன்றாவது நாளும் தொலைகிறது. ஜபாரின் சாபத்துடன். 13 அபசகுமை என நேற்று 13ம் திகதி. எனது பாடசாலையில் தொண்டர் அடிப்படையில் சிங்களம் கற்றிக்க தானாக முன் வந்த ஓடு பெண்மணி நேற்று 13 ஆம் திகதி என்பதால் நேர்காணவைத் தவிர்த்துக் கொண்டார். நானும் அவரை நிராகரித்துவிட்டேன். 13 இன் பொல்லாமை தெரிகிறது. சட்டென ஹமீதும் ஜிப்ரியாவும் நினைவுக்கு வருகிறார்கள். அவர்கள்தான் தொட்டு விடும் தூரத்தில் உள்ளவர்கள். தொகுதியின் பிரதான கதைக்கு உரியவர்கள். அவர்கள் நிதர்சனமான பாத்

திரைக்களம், அல்லது வெறும் கற்பனா ரீதியிலான
 சோப்பு நுரைக் குமிழ்களா? எனினும் ஹமீதின்
 மாற்றத்திலும் ஜிப்ரியாவின் துணிகரமான நெருக்கத்திலும்
 எனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி, எனது பள்வித் தோழியாவ
 மகேஸ்வரியின் வெள்ளை எருது பூட்டிய வக்கிக் கரத்
 தையை நான் தொட்டுக் கொண்டு நடப்பதாகவும், அவள்
 என்னை அதில் ஏற்றிக்கொள்வதாகவும் நான் கண்ட பகற்
 சனவின் இப்பத்தை ஒத்ததாக இருக்கிறதல்லவோ! ஹமீ
 தும் ஜிப்ரியாவும் காதலர்களாக தொட்டுவிடும் தூரத்தில்
 உள்ளது போலவே றகுமான் ஏ. ஜபாரும் நல்ல சிறுகதை
 எழுதும் ஆற்றலை தொட்டுவிடும் தூரத்தில் உள்ளார்
 என்று கூறிச் சந்தோசப்படலாம்.....

சரி, இந்தக் குறிப்புகளோடு இனி ஒரு முன்னுரையை
 அமைக்கலாம் இந்தப் 13 ம் நாளில்!.....

“பிரகஸ்தம்”

பாண்டி ரூப்பு, கள் முனை.
 12 - 07 - 1992

சண்முகம் சீவலீககம்
 (நாட்குறிப்பு ஏட்டிலிருந்து)

தொட்டுவிடும் சில வார்த்தைகள்

இலக்கியத்தின்பால் ஒரு நேசம். அதன் பிரதிபலிப்பு தொட்டுவீடும் தூரத்தில்' - எனது சிறுகதைத் தொகுதி. 1979 இல் 'ஏன் படைத்தான்' என்ற புதுக்கவிதை நண்பர் அ. ந. சீலமத்துள்ளாஹ் பீ. ஏ. (அறநிலா) அவர்களின் தூண்டுதல் மூலம் பிரசுரமாகிய இலக்கிய பிரசவத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

'தொட்டுவிடும் தூரத்தில்' சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள ஏழு கதைகளிலும் இடம் பெறும் பெயர்களுக்கும் சம்பவங்களுக்கும் தொடர்பு உண்டோ இல்லையோ? ஆனால், எனது வாழ்வில் சந்தித்த, பழகிய நல்ல சில நண்பர்களின் பெயர்கள் கதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன என்றாலும் பொருந்தக்கூடியதுதான்.

இத் தொகுதி வெளிவருவதற்கு உடன்பாடாயிருந்து உதவி செய்த, எனது எல்லா நலன்களிலும் அக்கறை கொண்டுள்ள, நாள் நேசிக்கும், எனது உடன்பிறந்த சோதரன் ஏ. ஆர். ஏ. ஜவாத் அவர்களை நன்றிபுடன் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

என் விருப்புக்குரிய ஆசிரியரும் முனைப்பு அச்சு உரிமையாளரும் முனைப்பு சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமான மருதூர்பாரி அவர்களை என்னால் மறக்க முடியாது. முனைப்பு சஞ்சிகையின் உதவி ஆசிரியராக என்னை செயற்பட வைத்தும். இன்று 'தொட்டுவிடும் தூரத்தில்' சிறுகதைத் தொகுதியை முனைப்பு வெளியீடாகவும், பின் அட்டையில் என்னைப் பிரதிபலிக்கச் செய்தமைக்கும் மருதூர்பாரி அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

குறுகிய காலத்தில் அக்கறைபுடன் 'எழுதாத முன்னுரை - சில இரவுக் குறிப்புகள்' வழங்கிய பழகுவதற்கு நேர்முள்ள சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களையும், அழகான முறையில் அட்டைப்பட ஒலியம் வரைந்த கலைஞனும் கவிஞனுமாகிய, எனது நல்ல நண்பன் மு. மு. மு. பாசில் அவர்களையும் நன்றியோடு நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

நான், மருதமுனை அல் மனார் மகா வித்தியாலயத்தில் மாணவனாக இருந்த காலப் பகுதியில், கலை இலக்கியப் பணிக்கு கை கொடுத்த நல்ல கலைஞர் ஏ. எச். எம். மஜீது அதிபர், நயீம் ஷரிபுத்தீன் அதிபர், புதிய தலைமுறைகள் நாவலாசிரியர் வை. அஹமத், வேறு வகையில் ஏ. எம். முஸ்தபா அதிபர் அவர்களையும் என்னால் மறக்க முடியாது.

அன்று 'பகலில் சில பனித்துளிகள்' என்ற எனது நாவலுக்கு முன்னுரை வழங்கிய சட்டத்தரணி பெரோசா குசைன் அவர்களுக்கு இன்று எனது நன்றியைத் தெரிவிப்பதுடன் மருதூர்க் கொத்தன், ஏ. எச். எம். அண்ணா (A. G. A.) மருதூர் வானன், மருதமுனை சரம் இலக்கிய வட்டம் 'றஜதிச' நண்பர்கள், கோல்ட் மைன்ட் இளைஞர் சமூகத்தினர், முனைப்பு அச்சக ஊழியர்கள் - அனைவரும் நன்றிக்கு உரித்தானவர்கள்.

எனது சிறுகதைகளை பிரசுரித்த தினசரன் ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன், உதவி ஆசிரியர் ஏ. எச். சித்தீக் காரியப்பர் ஆகியவர்களை என்னால் மறக்கமுடியாது.

உங்கள் நண்பன்
றகுமான் - ஏ - ஜபார்

19-07-92

'ஜாஸ்பகம்'

203A/1, ஹிலிரா வீதி,
மருதமுனை, கல்முனை.

இலங்கை

உள்ளே வரும் சிறுகதைகள்

எதிர்பார்ப்புக்கள்
+ முன்னுணர்வுகள்
= ஏமாற்றங்கள்

பெளர்ணமிகள்
பகலில் தோன்றுவதில்லை

கண்ணாடி
சேர்
அடிப்பார்

ஒரு பாவம்
களையப்படுகிறது

நாலு
நண்பர்கள்

தொட்டுவிடும்
தூரத்தில்

அந்த நிறங்கள்
வெளிச்சத்தில்

அட்டைப் படம் : மு. மு. மு. பாசிக்

எதிர்பார்ப்புகள்
 + முன்னுணர்வுகள்
 = ஏமாற்றங்கள்

விடிந்து விட்டது. சிரித்த முகத்துடன் இருகைகளிலும் புடவைப் பார்சலைத் தூக்கியவாறு வீட்டு வாசலைக் கடந்து வழியனுப்ப நிற்கும் மனைவி பரீஹாவிடம் “அப்ப நான் போயிற்று வாறன் புள்ள” என்று கூறியவாறு வழமையான வியாபாரத் தொழிலுக்காக பஸ் தரிப்பு நிலையத்தை நோக்கி விறுவிறுவென நடக்கின்றார் சல்மான். அவர் மனதில் ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்கள். அத்தனையும் தாங்க முடியாத மனச் சுமைகள். அவர் இதயத்தில் நிறைந்திருந்த போதும் அவற்றையெல்லாம் நொடிப் பொழுதில் மறந்து புதுத்தெம்புடன் நம்பிக்கை அழுத்தங்களுடன் செய்யும் தொழிலில் நெய்யுந் தொழிலே தெய்வமாக இருக்கின்றது. புடவை வியாபாரத் தொழில் நமக்கு தெய்வம். கருணையில்லாமலா போகும் என்ற மன அழுத்தத்துடன் “இன்று வியாபாரத்தில் மட்டும் எனக்கு இருநூறா ரூபா கிடைத்தால் போதும். நாளை புலருகின்ற பொழுது, பெண்சாதி பிள்ளைகளுடன் பசிக் கொடுமையில்லாமல் சில்லறைக் கடன்களை அடைத்து...” என்று எண்ணங்களை அடுக்கிக்கொண்டே பஸ் தரிப்பு நிலையத்தை சல்மான் அடைந்து விட்டார்.

பார்சல் தூக்கிவந்த களைப்புத்தீர சல்மான் 'பக்கெட்டில்' இருந்து ஒரு 'பிறிஸ்ற்றலை' எடுத்து ஊதித்தள்ளுகின்றார் அப்பாடா இப்போதுதான் நிம்மதி என பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு சுற்றும் முற்றும் பார்க்கையில் இ. போ. ச. பஸ்ஸின் இரைச்சல் அவர் காதுகளுக்கு சங்கநாதமாக ஒலிக்கின்றது. பழக்கப்பட்ட இரைச்சல் அதனால் தான் என்னவோ என்று கூட சொல்லலாம். பஸ் வந்து விட்டது நிலையத்தை. அவசரப்படாமல் நிதானமாக இரண்டு பார்சல்களையும் தூக்கிக் கொண்டு பஸ்சுக்குள் ஏறினார்.

ஊரிலிருந்து. இப்போது வழமையாகச் செல்லும் வியாபார ஸ்த்தலமான வாழைச்சேனையை அடைந்ததும், புடவைப் பார்சல் இரண்டினையும் தூக்கியவாறு பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கி வழமையாகச் செல்லும் குளிர்பானக் கடைக்குச் சென்று கூழாக குடிக்கின்றார். மீண்டும் பார்சலுடன் நகருகின்றார். கடை கடையாக ஏறுவதும் இறங்குவதும் பார்சலை அவிழ்ப்பதும் காட்டுவதும் மனம் அங்கலாய்ப்பதுமாக மீண்டும், வியாபார விளம்பரம் செய்வதும் மீண்டும் கட்டுவதுமாக நான்கு புடவைக் கடைகளில் நிலமை இப்படி. பாவம் அவருக்குத் தெரிந்த பண்பான தொழில் அது ஒன்றுதான். பார்சல் தூக்கிய கை நோவை நினைக்கும் போது அவர் மனத்திலெனும் எண்ணங்கள் ஒருபுறம், மறுபுறம் மனம், என்ன செய்வது எந்தக் கடையிலும் புடவை விற்கவில்லை. 'யா அல்லாஹ், எப்பதான் எனக்கு நிம்மதியோ' சல்மானின் சங்கடப்பட்ட மனம் இப்படி. நேரமும் பகல் சாப்பாட்டு வேளையை நினைவுபடுத்த, பசி. களைப்புடன், கொண்டு வந்த இருபது ரூபா சிகரட்டுக்கும் பஸ் செலவுக்கும் கரைந்து விட்டது. நேரம் ஓட ஓட பசி நேசமும் அதிகரிக்கின்றது. மன ஆற்றாமை, பசி நேசத்தின் விளைவு சல்மான் அவசரமாக பார்சலைப் பிரிக்கின்றார்.

நாற்பது ரூபா விற்க வண்டிய 'பிற்மடி' ஒன்றினை எடுத்து நேரே இருந்த 'சிறாஜ் சென்ருக்குள்' நுழைகின்றார்.

“முதலாளி என்ன செய்யிற, வியாபாரமென்றால் நட்டமும் நயமும் நம்மோடுதான். இந்த பிற்மடிக்கு முப்பது ரூபா தாருங்கள், நாப்பது ரூபா எடுத்த விலை”

விடுவானா முதலாளி, குறைந்த விலை. பாவம் சல்மான். நாற்பத்தியைந்து ரூபாவுக்கு விற்கலாமென நப்பாசை கொண்ட 'பிற்மடி'க்கு முப்பது ரூபா பணத்தைப் பெற்றவர் மீண்டும் பார்சலைத் தூக்கியவாறு சாப்பாட்டுக் கடையை நோக்கி விரைகின்றார்.

மதிய உணவை முடித்து, மேலாக ஒரு சிகரட்டையும் ஊதுகின்றார். சிகரட் புகை வாயிலிருந்து காற்றோடு காற்றாக வட்டமாக செல்கையில் சிந்தனை விரிகின்றது.

நேரமும். இரண்டு மணியாகுது. மேலதிகமாக இருக்கின்ற நேரத்துக்கு இரண்டு புடவைக் கடைகளைப் பார்க்கலாம் அல்லாஹ் நீதான் புடவை விற்பதற்கு துணை போகணும்'. எப்படியும் புடவைச் சாமான்களை விற்கலாம் எனும் முனைப்போடு பார்சலைத் தூக்கியவாறு நடக்கின்றார். தூரத்தே இருந்த கடையை அண்மித்ததும் கடைக்குள் நுழைந்த சல்மான் “முதலாளி ஒரு நாளும் கொண்டராத ஐற்றம் நூற்றுக்கு நூறு சாயம் போகாத பாளில் பளையகாட், மற்றது அஸ்மன் சாறம் எங்கேயும் நீங்க எடுக்க மாட்டிங்க. குறைந்த விலைதான் நல்ல வேலைப்பாடு, எடுங்க இருபது சாறனை” வழமையான 'ஸ்பெஷல்' விளம்பரத்துடன் எடுத்துக் காட்டு முன் முதலாளி, 'சல்மான் இப்ப

நெசவுச் சாறங்க விற்பனை குறைய, அதனால் இப்ப எடுக்க நான் ஆயத்தமில்லை. இன்னுமொரு நாளைக்குப் பார்ப்போம்.' என்றதும் வாயடைத்தவர் போல் நின்றார் சல்மான். 'நான் என்ன துணிவகை நெசவு சார்ந்தது கொண்டு வந்தாலும் வழமையாக எடுக்கும் நசிர் முதலாளிகூட இன்டக்கி கைய விரிச்சிட்டார்' என்று நினைத்தவனின் எதிர்பார்ப்புக்கள், முன்னுணர்வுகள் ஏமாற்றங்களாக பரிணமித்தன.

கவலைக்குள் இருந்து விடுபட முடியாதவாறு, பார்சலை சுமந்து கொண்டு ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் வாழைச் சேனை பஸ் தரிப்பு நிலையத்தை நோக்கி நடக்கின்றார்.

மாலை மங்கிய நேரம். வீடு தேடி வந்த கடன் காரர்களுக்கெல்லாம் அட்டி சொல்லி ஓய்ந்த நிலையில், வீட்டு வாசற்படியில் தொழிலுக்கு போராடச் சென்ற கணவர் எப்போது வருவார் என்ற ஏக்கத்துடன் இருக்கும் பரீஹா, 'இவ்வளவு நேரமாகியும் அவங்க வராதது என்னமோ தெரியல்ல' என்றவாறு வாசற் கேற்றடிக்கு சென்று பாதையை நன்றாகப் பார்க்கின்றாள். தூரத்தில் தன் கணவன் சல்மான் வருவதை இருள் படர்ந்திருந்தும் கூட இனம் கண்டு கொள்கின்றாள். பரீஹாவின் புழகாங்கிதத்துக்கு அளவே கிடையாது. இப்போது கணவனை நன்றாகப் பார்க்கின்றாள். கையிலிருக்கும் பார்சல்களின் அளவு போகும் போது இருந்தவைதான். மகிழ்ச்சியால் பூரித்த அவளது முகம் அதே வேகத்தில் தடம் புரண்டது 'வாங்க புள்ள பரீஹா' என்ற சல்மானின் குரல் கேட்டதும், நொடிப் பொழுதில் அவளது எதிர்பார்ப்புகள், முன்னுணர்வுகள் கடைசியில் ஏமாற்றங்கள் என்பதை உணர்கின்றாள்.

பார்சல்கள் இரண்டையும் வீட்டு வராந்தாவில் தொப்பென போட்டு விட்டு வந்த வேகத்தில் வேறு என்ன

ஆத்திரம்தான். பிரயாணக் களைப்புடன் வராந்தா சுவரில் சாய்ந்திருந்தவாறு, 'கொஞ்சம் தண்ணி தா மகள்' என்றதும் மூத்த மகள் பாணு சட்டென குடத்திலிருந்து தண்ணீரை வார்த்துக் கொடுத்தாள்.

தண்ணீரைக் குடித்து முடித்த கணவனின் நிலையை அறிந்த மனைவி என்னதான் இப்போது பேசமுடியும். மனதில் பேச எழும் எண்ணங்களை அடக்கிக் கொண்டு, வளையில் கைப்பிடித்தவாறு மெளனியாக நிற்கும் மனைவியைப் பார்த்து எதைத்தான் சல்மானால் சொல்லமுடியும். இருப்பினும் ஒருவாறு தன்னை சரிப்படுத்திக் கொண்டு, "பிள்ளே, என்ன யோசிக்கிற, இன்டைக்கு ஒரு சதத்திற்கும் வியாபாரமில்லை. பதிலாக பிரயாணச் செலவு, சாப்பாடு என்று ஐம்பது நட்டம். ஊருக்கு வருவதற்கு பணமில்லாமல் தெரிந்த முதலாளிக்கிட்ட நாற்பது ரூபாவிற்கு வாங்கின சாறனை மூப்பது ரூபாவுக்கு கொடுத்து எப்படியோ வீடு வந்து சேர்ந்திட்டன்." என்று சொன்னதுதான் தாமதம் "என்னங்க இதான உங்களுக்குத் தொழில்? இதத்தவிர வேறு வார்த்தையே இல்லையா? வேறு தொழில் ஒன்று உங்களால செய்ய முடியாதா? இனி இந்த வீட்டில் என்னால ஒரு நிமிசமும் இருக்க முடியாது கடன்காரர்களுக்கு அட்டி சொல்லவும் உங்கட பிள்ளைகளுக்கு சோறு கொடுக்கவும் என்னால முடியாது. மூன்று குமர்களும் தலைப்பட்டு இன்னும் இருக்கக்கூட இல்லடமில்லை. ஒழுங்காக இந்தக் குடும்பத்தை எப்பதான் நீங்க காப்பாற்றப் போறீங்களோ எனக்கென்றாத் தெரியாது. படைத்த நாயன்தான் அறிவான்" நிலை தடுமாறிப் பொங்கியெழுந்த பேச்சுக்களை அழுதவாறு சொல்லி முடித்தாள் பரீஹா.

கணவன் மனைவிக்கிடையில் தினமும் நடக்கும் ஏழ்மைச் சண்டைதான் இது. ஆனால், இன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக

மனைவி பேசிய பேச்சுக்கள் சல்மானின் உள்ளத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பிரமை. திடீரென “இஞ்ச குமர்களைப்பத்தி நீ பேசத் தேவையில்லை. வீடில்லாட்டியும் மூத்த பிள்ளை பானுவை என்ர மூத்த தங்கச்சிர மூத்த மகன் இம்தியாஸ் மாஸ்டர் நிச்சயம் திருமணஞ் செய்வார். இம்தியாஸ் மாஸ்டர் சொந்த மருமகன். என்னுடைய ஏழ்மை நிலைக்கு அவர் துரோகம் செய்யமாட்டார். அவர் இவ்வளவு காலமும் திருமணஞ் செய்யாம இருக்கது நம்ம மகள் பானுவை நம்பித்தான். இனிமேல் பட்டு குமர்களைப் பற்றி நீ கதைக்கக் கூடாது. குமர்களை கரைசேர்க்க என்னால முடியாட்டியும் என்ர மக்கள் இருக்கானுகள், நீ கவலைப் படாதே.” என்று ஆத்திம் மேவிட அழுத்தமான பதிலைத் தன் மனைவியிடம் கூறினார். சல்மானுக்கு மட்டுமா, மூத்த மகன் றிஸ்மி, இளைய மாஸ்டர் மகன் ஹனிஸ், மனைவி, பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் இந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைதான்.

உம்மா, வாப்பாவின் பேச்சுக்களைக் கேட்டவாறு, வீட்டினுள் இருந்த இளைய மகன் ஹனிஸ் மாஸ்டர் சற்றும் எதிர்பாராத விதத்தில், “என்ன வாப்பா, இனி மேலும் பேசாமல் இருங்க. எந்தாளும் பொழுது பட்டால் இதே பேச்சுத் தானா? வாப்பா, இந்த ஊரைப் பொறுத்தவரையில் நெசவுத் தொழில், வாத்தி வேலையை நம்பி, நம்ம பெரிய குடும்பத்தால் காலம் தள்ள முடியாது. கணவிலும் நினைக்கத் தேவையில்லை. முன்னேற வேணுமென்றால் ‘சுவிப்’ தான் விழணும். இல்லா விட்டால் வெளிநாடு செல்ல வேண்டும்.” என்று சொல்லி முடித்தான்.

மாஸ்டர் மகன் ஹனிஸ் உள்ளேயிருந்ததை உம்மா வாப்பா அறிந்திருந்தால் அந்தச் சண்டையே நடந்திராது; அவர்களின் நினைப்பு மகனுக்கு விடயம் தெரியக் கூடாது என்பதுதான். ஆனால் குடும்பப் பொறுப்பில் அதிக

அக்கறை கொண்டவன் தான் ஹனிஸ் மாஸ்டர் என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள்.

இப்போது ஹனிஸ் மாஸ்டர் சிந்திக்கின்றார். சிந்தனை சுழல்கின்றது. அன்று குடும்பக் கஷ்டம் காரணமாக வாப்பா சொந்தக் காணியை விற்று பத்தாயிரம் ரூபாவிற்கு நெசவுத் துணிவகைகள் வாங்கி வைக்க அப்பொருட்கள், இப்பொழுதும் மாமா வீட்டில் முற்றாகக் களவு போனது. அதன் பிறகு வளவு காவற்பண்ணும் வேளை, வாப்பாவுக்கு கண்ணில் தடியொன்று பாய்ந்து, மட்டக்களப்பு வைத்தியசாலையில் ஒரு மாதமிருந்தது. வாப்பா பஸ்ஸினுள் மூவாயிரம் ரூபா பெறுமதியான பிடவைப் பார்சலைத் தவறவிட்டது. இன்னும் கூறின், பல்கலைக்கழக அனுமதியை எதிர்பார்த்து நிற்கும் முகர்ரபின் கல்வி நிலை. தங்கை மார்களின் எதிர்கால வாழ்வு. ஏனைய தம்பி மார்களின் கல்வி நிலை. சுன்னத்துக்காக பருவத்தை அடைந்த தம்பிமார்கள் ஒரு புறம். மூத்த காக்காவின் தொழிலற்ற நிலை. இடையிலே அவசரப் பட்டு திருமணம் முடித்த காக்கா. இப்படி எல்லா நிலைமைகளையும் நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது அவன் தலையே வெடித்து விடும் போலிருந்தது.

மஸ்ஜூத் மௌலவிக்கு வாப்பா கொடுக்க வேண்டிய பணம். அடிக்கடி அவர் பணம் கேட்கும் தொல்லை. சொந்தக் காரராக இருந்தம் உதவி செய்ய மறுக்கும் ஊரவரைப் பற்றி ஹனிஸ் மாஸ்டர் வாப்பாவிடம் எடுத்துக் கூறுகின்றார். பாவம் சல்மானுக்குத்தான் என்ன செய்ய முடியும்.

மூத்த காக்கா நிஸ்மியை வெளிநாடு போக எத்தனை முறைதான் தம்பி ஹனிஸ் மாஸ்டர் வற்புறுத்தியிருப்பார். மூத்த காக்கா நிஸ்மி வெளிநாடு செல்ல விரும்பாத போது, அவரால் என்னதான் செய்ய முடியும்.

“மகன் இதுகளைப் பற்றி நீ சிந்தியாதே” என்று சல்மான் கூறியதும் ஹனிஸ் மாஸ்டர் வாய்க்குள் ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டு, “சும்மா வீண் பேச்சு பேசாதீங்க வாப்பா, ஏதோ ஒரு முடிவு வேண்டும்.” என்றவாறு அவ்விடத்தை விட்டு வீட்டுக்குள் சென்று மீண்டும் சிந்தனையை சமூல விடுகின்றான்.

முடிவு, குடும்பத்துக்கு உறவினர்கள் உகவி செய்ய மறுக்கும் போது, பொருளாதார ரீதியான பிரச்சினைகள் தன் குடும்பத்தை ஆக்கிரமிக்கும் போது எப்படியாவது வெளிநாடு செல்வதுதான் சரியானது என ஹனிஸ் மனதில் பட்டது.

இளைய மகன் ஹனிஸ் மாஸ்டர் வெளிநாடு செல்வது வாப்பாவுக்கு மட்டுமல்ல குடும்பத்தில் ஒருவருக்கும் துளிபும் கூட விருப்பமில்லை. என்றாலும் வறுமை வாட்டும் பொழுது முடிவை மாற்றித்தான் ஆக வேண்டும். அப்படியானால் ஹனிஸ் மாஸ்டர் வேலையை உகறித் தள்ளிவிட்டு வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பை பெற வேண்டும்.

அன்று புதன் கிழமை. இம்தியாஸ் மாஸ்டரின் வீட்டு கேற்றடியில் தபால் காரனின் மணியோசை. ஆம், அது இம்தியாஸ் மாஸ்டருக்கு வந்த வெளிநாட்டுக் கடிதம். கடிதத்தை பிரித்து படிக்கின்றார்.

ஏ. ஹனிஸ்
ரியாத்
சலூதி அரேபியா
1982.03.05

மனதார தேசம் கொண்டுள்ள மச்சான் இம்தியாஸ் அவர்கட்கு. மச்சினன் ஹனிஸ் சலூதியிலிருந்து எழுதுவது.

நலம், நாடுவதும் அதுவே. நான் இங்கு வந்து இன்றுடன் ஒரு மாதம் கடந்துவிட்டது. எனது சம்பளம் ஐயாயிரம். வேலை கொஞ்சம் சிரமம். எனினும் தொடர்ந்து இரண்டு வருடங்கள் இருப்பதாக உத்தேசம்.

சொந்த மச்சான் என்றவகையில் எனது குடும்பத்தைப் பற்றி உங்களுக்கும் பொறுப்புக்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. எத்தனையோ பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியிலும் எங்கள் குடும்பம் நடக்கின்றது. வறுமைத் துயரிலிருந்து மீளவே, உங்கள் எல்லோரையும் பிரிந்து இங்கு வந்தேன். இறைவன் உதவியால் எனது இலட்சியம் ஈடேறும் வரைக்கும் நான் குடும்பத்துக்காக கடுமையாய் உழைப்பேன்.

மனதில் நல்லெண்ணம் வைத்து நீங்கள், எங்கள் குடும்பத்துக்கு உதவி செய்ய நினைக்க வேண்டும். மறந்துவிடாதீர்கள்; மறுத்துவிடாதீர்கள். இது அன்புடன்.....

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த இம்தியாஸ் மாஸ்டர், அதை தனது வாப்பாவிடம் கொடுத்தார். தந்தை படித்து விட்டு தனது இளைய மகனிடம் கொடுத்தார்.

சில தினங்களின் பின் இம்தியாஸ் மாஸ்டரின் வாப்பா, மச்சான் சல்மானுக்கும் இன்னும் பல குடும்ப முக்கியஸ்தர்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்தார். இம்தியாஸ் மாஸ்டரின் வீட்டில் பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தன. எல்லாம் இம்தியாஸ் மாஸ்டர் - பானு திருமணவிடயம் பற்றித்தான். சல்மானுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. இருந்தும், சல்மான் 'இப்ப எனக்கிட்ட வீடு இல்லை' என்று தன் நிலையைச் சபையிடம் கூறினார்.

திருமணப் பேச்சுவார்த்தை சில தினங்கள் விட்டு விட்டு வேகமாக நடைபெற்றன. இறுதியில் பேச்சுவார்த்தைகள் உடன்படிக்கையாக மாறின. இம்தியாஸ் மாஸ்டர், பானு

திருமணம் முடிந்தபின் ஹனிஸ் மாஸ்டர் பத்து வருடங்களுக்குப்பின் இம்தியாஸ் மாஸ்டரின் தங்கையை திருமணம் செய்ய வேண்டும்' என்பதுதான் உடன்படிக்கை. 'எதிர்கால எதிர்பார்ப்பு, நிகழ்கால முன்னுணர்வு எப்படிப் பொருந்துமோ? எல்லாம் இறைவன் நியதி' என்ற எண்ணத்துடன் சல்மானும் சம்மதித்தார்.

சில தினங்களின்பின், இம்தியாஸ் மாஸ்டரின் திருமணப் பேச்சு வேறு பக்கம் திசை திரும்பியது. முடிவு, ஏற்கனவே பேசிய திருமணப் பேச்சுவார்த்தை யெல்லாம் வெறும் மாயையாய், கபட நாடகமாய், இருட்டடிப்பாய் முடிந்தது.

எங்கிருந்தோ வந்தவர்களின் சீதனம் அவர்களை மயக்கி விட்டது என்பதை சல்மானின் குடும்பம் உணரத் தவறவில்லை.

நடந்த நிகழ்வுகளை கடிதமூலம் அறிந்த மகன் ஹனிஸ் மாஸ்டர் தந்தைக்குக் கடிதமொன்று அனுப்பினார். அதைப் படித்த சல்மானுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

“...வாப்பா மெளத்து வரைக்கும் இம்தியாஸ் மாஸ்டரின் வீட்டுப்பக்கம் போகாதீர்கள். ஏனென்றால் திட்டம் போட்டு நமது குடும்பத்தை ஏமாற்றியவர்கள். ஒரு வார்த்தை, நாங்கள் வேறு குடும்பத்தில் திருமணம் செய்யப் போகிறோம் என்று அவர்கள் கூறியிருந்தால் பரவாயில்லை மன்னிக்கலாம். நம்மை அவர்கள் சபைக்கு அழைத்து ஏமாற்றியவர்கள். உங்கள் மூத்த தங்கச்சி, மூத்த மச்சான், மருமக்கள் எல்லோரையும் இன்றிவிடுத்து மறந்து விடுங்கள். நானும் அவ்வாறுதான். ஏன் நமது குடும்பமும் அவ்வாறுருப்பது நல்லது. ஆண்டவன் உதவியால் எதிர்காலம் நமக்கு சாதகமாக அமையும் வாப்பா.” என்ற வரிகளை மீண்டும் படித்

துப் பார்த்தார் சல்மான். 'இப்படி இருப்பதும் ஒரு வகையில் நலவுக்குத்தான்' என்று நீண்ட பெருமூச்சுக்குப் பின் தனக்குள்ளே ஒரு முடிவு எடுத்துக் கொண்டார்.

இதன் பின், சல்மானால் ஊரில் சரியாக நடமாட முடிவதில்லை. தப்பித் தவறி தெருக்களுக்கு சென்றுவிட்டால் 'நீங்களும் உங்க குடும்பம் இம்தியாஸ் மாஸ்டரின் தினத்துக்கு சொந்த மருமகனாக இருந்தும் ஏன் வரவில்லை?' இப்படி பல கேள்விக் கணைகளைப் பலர் அனுப்பத்துடன் தொடுக்கின்றனர். நீங்கள் இம்தியாஸ் மாஸ்டரின் திருமணத்துக்கு போகாதது சரியான முடிவுதான் என ஊர்ஜிதப் படுத்துகின்றனர்.

சல்மான் இப்போது நடந்து முடிந்த சம்பவங்களை நினைத்துப் பார்க்கின்றார்.

பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் மகன் முகர்ரபை குடிகாரன் என்றார்கள். குடிகாரனுடன் பழக்கம் வைத்துக் கொண்டும், குடிக்காத மகன்தான் முகர்ரப் என்பதை எங்கே அந்த இம்தியாஸ் மாஸ்டர் அறியப் போகின்றார். மூத்த மகன் றிஸ்மியை உத்தியோகமில்லாதவன், ஊதாரி என்று சொன்னார்கள், இப்படிப் பல கதைகளை இம்தியாஸ் மாஸ்டரின் குடும்பம் புனைந்தது. எல்லாவற்றையும் கேள்விப்பட்டோ, 'ஓ என்ன சமூகம் இது.' சூதுவாது நிறைந்த இட்டுக் கட்டும் இந்த சமூகத்தை அழித்து விட வேண்டும் போலிருந்தது சல்மானுக்கு.

திட்டம் போட்டு, வீண் பழிகள் சுமத்தியது ஒரு திருமணத்தைக் குலைக்கத்தானா? ஆயிரம் பொய்யைச் சொல்லி ஒரு திருமணத்தை நடத்தி வைக்கலாமெனக் கூறுவார்கள்! அப்படியான பொய்தான் என்று நினைக்கத் தோன்

றுகின்றது. அதற்காக, எங்களை திருமணப் பேச்சில் கலக்க வைத்து ஏமாற்றுவது சரிதானா? ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்கலாம் தானே. "இம்தியாஸ் மாஸ்டருக்கு வயது ஏறிய போகுது, திருமணம் செய்து வைக்கப் போகிறோம்" என்று. ஆனால், நடந்தது என்ன? "ம்... யா அல்லாஹ் நீதான் துணை நடப்பது விதி வழி" சல்மான் ஏக்கப் பெரு முச்சு வீட்டுக் கொண்டார்.

சல்மானின் ஆரம்ப காலத்து எதிர்பார்ப்புகள், முன்னுணர்வுகள் எல்லாமே சில பொழுதுகளில் ஏமாற்றங்களாகி விட்டன. அவருக்கு மட்டுமல்ல இது மனைவிக்கு, மூத்த மகனுக்கு, சவூதி மகன் ஹனிஸுக்கு, ஏன் குடும்பத்துக்கே, எதிர்பாராத - கடைசி வரைக்கும் மறக்க முடியாத ஏமாற்றமே. □

- தினகரன் வார மஞ்சரி -

“பெளர்ணமிகள் பகலில் தோன்றுவதில்லை”

மொட் சேட், ஜீன்ஸ் அணிந்த, இளமையின் ரகசியங்களை வெளிக் கொணர்ந்து நிற்கும் மாணவர்களும், பர்தாவுக்குள் பல ரகசியங்களை புதைத்து வைத்திருக்கும், இளமையும் செழுமையுமுள்ள மாணவிகளும், சாரிக்கேற்ற ‘பிளவுசை’ அழகாக ஒன்றுக்கு ஒன்று ஒத்து நிற்கும் வகையில் அணிந்து காட்சி தரும், இன்றைய நவீன நாகரிகத்தை நன்றியுடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் துடிப்புள்ள மாணவிகளும், புதிய மாணவர்களின் வருகையை நினைத்து குதூகலித்தவாறு பல்கலைக் கழகத்தில் பச்சை நிறத்தை அடையாளம் காட்டும் புற்றரைகளிலும், இன்னும் சிலர் ஆங்காங்கே இருக்கின்ற ‘பென்ஜ்’ களில் இருந்தவாறும், சிலர் நின்றவாறும், சிலர் நடந்தவாறும் வரவேற்கும் முகமாக ‘எப்படா வருவார்கள்’ என்ற வண்ணம் ஏங்கியவாறு காத்து இருக்கின்றனர் பழைய சிரேஷ்ட மாணவர்கள்.

அவர்களுடைய எதிர்பார்ப்பில், ஒரு நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கின்றது. எனினும் அவை, ஒன்றுமறியாத புதிய மாணவர்களுக்கு சங்கடத்தையல்லவா உருவாக்கும்? புதிய மாணவர்களாக இருக்கும் போது தாங்கள் அனுபவித்

ததை, பட்ட அன்புத் தொல்லையை அப்படியே புதிய மாணவர்களில் பிரயோகித்துப் பார்க்கும் ஆவலை உள் வாங்கியவர்களாக, அதனை நிறைவேற்றும் வேளையை எதிர்பார்த்து நின்றனர். பல்கலை கழகத்தில் நுழையும் புதிய மாணவர்கட்கு வழங்கப்படும் அன்புத் தொல்லை 'ராகிங்' என்ற போர்வையில் செயல்பாட்டின் வடிவம் பெறுகின்றது.

புதிய மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகத்தினுள் நுழைகின்றனர். மர்ஜானும், காமிலாவும் கடுமையான பயம் தங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ள, முகத்தில் சிரிப்பே இல்லாது சிணுங்கிக் கொண்டே அங்கே வந்ததும் எல்லோருடைய கவனமும் மர்ஜானின் முகத்திலும், தோற்றத்திலும் பதிந்தன.

அதே வேகத்தில் சிரேஷ்ட மாணவர்களின் வாயினில் இருந்து வந்த வசனங்கள் மர்ஜாணைப் பற்றிய, அவள் அழகைப் பற்றிய புகழாரமாகவே இருத்தன. 'யாரு கொடுத்துவைத்து அவளை வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்கிறானோ', உவமிக்க வேறு அழகில்லாத அழகியேதன்' என்ற அபிப்பிராயங்களும் சிரேஷ்ட மாணவர்கள் மத்தியில் எழத்தான் செய்தன.

சில கணங்களில் 'நில்லுங்கடி' என்ற அதட்டல் குரல்கேட்டு, மர்ஜானும், காமிலாவும் தன் எதிரே வந்த சிரேஷ்ட மாணவன் எதிரில் நடுநடுங்கிக் கொண்டே நின்றார்கள்.

"என்னங்கடி, பாலர் பாடசாலைக்கு வருகிற உங்களுக்கு, இவ்வளவு பயமா, நடுக்கமா?, நடிக்கிறாயா?, அதென்னடி நீ ஒரு கண்ணை மூடிக்கொண்டு நிற்கிற.

கண்ணத் தொறடி பார்ப்போம்'' என்று அதட்டினான் 'றஜநிச' றகீம். காமிலா மௌனமாக நின்றாள்.

அவளுக்கு உண்மையாகவே கண்ணைத் திறக்க முடியாது. காமிலா பிறப்பிலே, ஒரு கண் மூடியபடி, பார்வை இழந்த படியே பிறந்தாள். அதற்கு இயற்கையைத்தான் குறை சொல்ல வேண்டும். இதை சில கணங்களில் உணர்ந்தவன் அவளை அனுதாபத்துடன் நோக்கினான். றகீம் முதல் 'ராகிங்' கொடுக்கும் போதே துயரமான, அனுதாபமான ஒரு சம்பவத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டான்.

நெசவையும் கல்னியையும் பொருளாதாரமாக நம்பி நிற்கும் அவனது கிராமத்தில் இருந்து பல்சுலைக் கழகத்துக்கு வந்த ஏனைய மூன்று நண்பர்களினதும் பெயரினது முதலெழுத்தை தாங்கி, அவர்களது றாமுக்கு 'றஜநிச' என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. அதற்கு லீடராக றகீம் தன்னை பிரசுரணப்படுத்திக் கொண்டான். அதனால் அவனை றஜநிச றகீம் என நண்பர்கள் அழைத்தனர்.

ஆங்காங்கே, அதட்டலும் கேலிப் பேச்சும் பாட்டும் 'ராகிங்' செய்து கொண்டு நிற்கும், மாணவர்கள் மத்தியில் கேட்டபடி இருந்தன.

தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட 'றஜநிச' றகீம் மீண்டும் தனது காரியத்தில் இறங்கினான். "அடியே என்னடி நீ மௌனமாக நிக்கிற, பெரிய அழகியென்ற நினைப்புப் போலும். கேட்கிற கேள்விகளுக்கு ஒழுங்காப் பதில் சொல்லணும் தெரியுமா? இல்ல இந்த மஹாவலி ஆற்றில உன்னைத் தூக்கி எறிவேன்... இப்ப சொல்லு உன்னுடைய பெயர் என்ன?" என்று மற்றவளை அதட்டினான். "மர்ஜான்" என்று இலேசாக அவளின் வாயிலிருந்து வார்த்தை

வெளி வந்தது. அடுத்த கேள்வியை அதட்டலுடன் 'றஜநிச' நண்பர்களில் சக்காப் தொடுத்தான். இந்தத் தொடரில் பல கேள்விகளுக்கும், கிண்டல்களுக்கும் சங்கடப் பட்ட நிலையில் மர்ஜான், காமிலா மாத்திரமல்ல புதிய மாணவர்கள் பலர் அகப்பட்டுக் கொண்டனர்.

வேடிக்கையான பல சம்பவங்கள் 'ராகிங்' என்ற போர்வையில் மூன்று மாதங்களுக்கு தொடர்ந்தன. அத்தனையையும் பொறுமையோடு ஏற்றுக் கொண்ட மாணவர்களுக்கு விடுதலை 'சோசியல்' மூலம் கிடைத்தது. அந்நிலைக்கு மாணவர்கள் சுதந்திரப் பறவைகளாக பல்கலைக் கழகவானில் வட்டமடித்துப் பறந்தனர்.

நாட்கள் பல உருண்டோடின. மர்ஜானின் அழகைப் பற்றி விமர்சிக்கும் மாணவர்கள் அதிகரித்தனர். எத்தனையோ மாணவர்கள் அவள் காதலை அடைய விரும்பியும் அவள் மறுத்து விட்டாள். அவளில் கொஞ்சம் கர்வம் இருக்கத்தான் செய்தது. அவள் அழகி என்பதனால், அவளை விட வேறு ஆளில்லை என்ற இறுமாப்பு அவளுக்கு. அவளின் அலட்சியப் பார்வையே மற்றவரை எடுத்தெறிவது போலிருக்கும். அவளது நடை உடை பாவனை நாளுக்கு நாள் மாறி வந்தன. பர்தாவுடன் வந்தவள் சில காலத்துக்கு பிறகு பர்தாவை பரலோகத்திற்கு அனுப்பினாள். தனது 'லெக்சர்' கிளாசை முடித்துவிட்டு வெளியே வந்ததும், தனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களுடன் மட்டுமே 'சல்' அடிப்பாள்.

குறிப்பாக அவள், 'றஜநிச' நண்பர்களில் நிசாமிடம் அடிக்கடி சென்று பேசுவதும் கிரிப்பதும், பூங்காவுக்குள் உலவுவதுமாக இருந்தாள். எல்லாவற்றிலும் நிசாமையே நிதர்சனமாக்கிக் கொள்வாள்.

நிசாம் ஒரு கவிஞன் மட்டுமல்ல, ஓவியனும் கூட. சிறுகதை அவனுக்கு வாலயம். சகல திறனும் கொண்ட ஒரு எழுத்தாளன். பல்கலைக் கழகத்தில் நடாத்தப்பட்ட சகல போட்டி நிகழ்ச்சிகளிலும், முதலிடத்தைத் தட்டிக் கொண்டவன். எளிமையான உடைகளே அணிந்தாலும், இளமை முழுவதையும் அள்ளி வைத்திருப்பதுபோல் துடிப்புள்ள இளம் வாலிபன் அவன். அவனுடைய தலையில் முன்மயிர் இல்லாவிட்டாலும் கூட, அதுவே அவனுக்கு ஒரு புதுக் கவர்ச்சியாக இருந்தது. இதமான மேனி; கண்ணாடி அணிந்த கவர்ச்சிக் கண்கள். இத்தனையும் மொத்தத்தில் பொருந்திய பொருத்தமான ஆண்மகன். பார்ப்பவர்களுக்கு அவனை ஆணழகன் என்றே சொல்லத் தோன்றும்.

பல்கலைக் கழகத்தில் நிசாமுடன் மிக நெருங்கிப் பழகியவள் மர்ஜான் என்பதனால், “டேய் மர்ஜானும் நிசாமும் பழகுற விதத்தைப் பார்த்தால் அவங்க இரண்டு பேரும் திருமணம் செஞ்சிக்குவாங்க போல்த்தான் தென்படுகிறது” என்றான் நவாஸ்,

‘இல்லடா இது வெட்டுக் கேஸ்’ பதிலாக சொன்னான் நிஃமத். “டேய், கண்டி மழையையும், ‘கெம்பஸ்’ காலை யும் நம்ப முடியாதுடா!” என்றான் பிர்தெனஸ். இப்படிப் பல பேச்சுக்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் அரங்கேறத் தொடங்கின.

காமிலா, கள்ளமில்லா உள்ளம் கொண்டவள். அவளும் மர்ஜானும் நெருங்கிப் பழகுபவர்கள். ஒரே றூயில் இருப்பவர்கள். அலங்காரத்தில் அவளுக்கு குறைவு இல்லை. ஆனால் அவளுடைய கண்தான் அழகில்லாமல் செய்கின்றது. அவள் அவசியமாக தனது பாடப் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக மாணவர்களிடத்தில் கேட்டால் ஏதோ வேண்டா வெறுப்பாய் பதில் கிடைக்கும். இதனால் அவள் மனம் சங்கடப்படுவாள்.

சில வேளைகளில் சில மாணவர்கள், 'ப்ளிஸ் டோன்ட் டிஸ்ரொய் மீ...' என்று காமிலாவிடம் நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் சொல்வதை அவதானித்த நிசாம், அவள் மீது அனுதாபப்படத் தவறுவதில்லை. இருப்பினும், அவனின் அன்பு மொழிகளால் ஆகர்சிக்கப்பட்டுக் கொண்டாள் காமிலா என்றே சொல்ல வேண்டும்.

'றஜநிச' நண்பர்களில் ஜஃபர் காமிலாவின் மீது அன்பு செலுத்தி அதிகமாக கலகலப்பாகவே காணப்படுவான்,

அன்று மாலை நேரம். பனி மூட்டங்கள் எங்கும் படர்ந்திருந்தன. மாணவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வீதியை குத்தகைக்கு எடுத்தவர்கள் போல் சென்றனர்.

மர்ஜானும், காமிலாவும் பேசிக் கொண்டே கலகலத்துச் செல்கின்றனர். இடையில் "என்ன இருந்தாலும், என் மீது நிசாமுக்கு எவ்வளவு கொள்ளை அன்பு. கெம்பசில் யாரும் என்னோட சரியாக பேசாட்டியும் நிசாம் மட்டும் பேசினால் எனக்கது போதும். என் வாழ்க்கையில் அவரத்தான்..." என்று காமிலா சொல்லி முடிப்பதற்குள் குறுக்கிட்டாள் மர்ஜான்.

"என்னடி குருடி, உன்மீது அவருக்கு அன்பா? நல்லாயிருக்கு முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டது போல். உன்னுடைய மூஞ்சிக்கு நிச்சயம் உன்ன அவர் கட்டமாட்டார். அவர் எப்பவோ எனக்குச் சொந்தமானவர். அவருக்கும் எனக்கும் திருமணம் என்று கெம்பசில் கேள்ஸ், போய்ஸ் பேசியது உன் காதில் விழவில்லையா? கண்தான் குருடானது என்று பார்த்தா காதும் செவிடா?" என்று ஆத்திர ஆவேசத்துடன் மர்ஜான் பேசினாள்.

"மர்ஜான், இப்ப நான் என்ன பேசிற்றன். நீண்டநாளா என்னோட நீ பழகியும் என்ர மனதைப் புரியல.

இப்படிச் கூறியதும், வியப்புடன் நிசாமையே பார்த்து நின்ற சக்கரியா, மர்ஜானுக்கு கொடுத்த தண்டனையை நினைத்து வேதனைப் பட்டுக் கொண்டான். அவன் மட்டுமா எல்லோரும் தான்.

ஆனால் நிசாமின் இந்தப் பேச்சு, தனக்காக உருவாக் கப்பட்டது என்பதை யாரறிவர். பெளர்ணமிகள் தான் பகலில் தோன்றுவதில்லையே!

பாவம் அந்த மர்ஜான்.....

'கண்ணாடி சேர் அடிப்பார்'

வழமையாக சந்திப்பது போல். அன்றும் எனது சந்திப்பு, ஜப்சினுடைய வீட்டில் ஆரம்பித்தது. ஜப்ஸ் வீடு கட்டுவதற்கு எடுத்த நிலத்தை காட்டினான். ஒரு கலைஞனுக்கு விமர்சிக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பத்தை கொடுக்கின்ற அடக்கமான அழகான வீட்டுக்குரிய அமைப்பு என்று நான் மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன். இந்த ஜப்ஸ் யார்? நான் நண்பன் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் சில பொழுதுகளில் பெருமையடைபவன், என்னுடைய வாழ்க்கையின் வசந்தத் தூண். இரும் புட்டலம் வாழ்க்கை வட்டத்தில் பெற்றவன். வாழ்க்கையைப் பற்றி அவன் குறிப்பிடும்போது. தேடித் தேடித் தொலைப்பதும். தேடித் தேடித் தொலைவதும் தான் வாழ்க்கை என்று சொல்லுவான். பாடசாலை வாழ்வுப் படிகளில் என்னோடு எட்டாம் கிளாசில் நண்பன் என்று சொல்லக் கூடியவாறு கைகோர்த்தவன். இன்று பல்கலைக்கழகப்படிப்பைத் தாண்டி இன்னும் கோர்த்தபடி, விடாதபடி. சோகங்களை நான் சுமந்து திரிந்தும் வெளிக்கொணராதபடி சுகங்களை வார்த்தை ஜாலங்களால் காட்டியவன். இருவரும்

சோகத்தை மாறி மாறி துரத்தியடிப்பதில் ஒரு ஒற்றுமை, ஏன் எங்கள் பெயரில் கூட ஒரு ஒற்றுமை. வேறுபாட்டின் கருவுலங்கள் கரைக்கப்பட்டு நட்புக்கு இலக்கணம் வகுத்தவன் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் ஒரு இலேசானசுகம்.

ஜப்சின் வீட்டிலிருந்து தேநீர் வந்தது. வீடு கட்டுவதற்காக போடப்பட்ட குவியல் மண்ணில் நானும் ஜப்சும் இலங்கைத் தொழிலாளர்கள், மலைநாட்டு மாபெரிய தொழிலாளர்களை ஒரு முறை நினைத்தவாறு தேனீரை அருந்தினோம் இங்கிருந்து விவாதம் ஆரம்பமாகியது. இடையில் சில குறுக்கீடுகளின் சங்கடத்தில், வழமையான ரோந்து நடவடிக்கை ஆரம்பமாகின.

கிழக்கின் கடல் காற்றின் சில்லென்ற உணர்வை, உலாப்போகும் இடைநடுவே தோழமையோடு வரவேற்க காத்திருக்கும், இயற்கைக்கும் இசைந்து போகக்கூடியவாறு ஒவ்வொருநாளும் நான்கு மணிக்கும் ஒன்பது மணிக்கும் இடையில், சில பொழுதுகள் ஊரின் பிரதான பாதையி னூடாக எங்களது உலாச் செல்கை இடம்பெறும். சூரியன் குக்குமமாகப் போகும் அந்த வேளையில், மனித வாய்ப் பாய்சலுக்குள் ஒருபுறம், கடலலைகளின் பேரிரைச்சலின் இயல்பான ஓசை கேட்க, இடைக்கிடையே தெம்மாங்கு பாடல்களும், கொத்து ரொட்டிக்காக கொடுக்கும் 'கடகட கட்சைற்றம்' ஓசைகளும் பீச் ஹோட்டலில் இருந்து ராக மாய் பவனிவர, பலர் கவனமும் ஈர்க்கப்பட்டு அதில் நாமும் திழைக்க, கடற்கரை மணலில் அமர்ந்தவாறு பல நண்பர்களுக்கு மத்தியில் பலமிக்க பரிணாமப் பகிர்வு களையும், சிந்திக்கவைக்கும் சில விடயங்களையும் தொடர், சிலம்பொலி போல் சிரிப்பை வரவழைத்து சந்தோஷத்தை உச்சக்கட்டத்துக்கு நகர்த்தியவர்கள் நாங்கள்.

அன்று இரவுப் பொழுது ஒன்பது மணியானதால் நானும் ஜப்சம் கடற்கரை மணலுக்கு துதி செய்து, நண்பர்களின் அறுவைக்கும் விடைகொடுத்து, விரைந்தோம் டேஸ்ற் கடைக்கு சில கணங்களில் குடலுக்கு விருந்து கொடுத்தோம். பின்பு கடையின் எதிரே செல்லும் மத்திய வீதியைப் பார்த்து நடக்கத் தொடங்கினோம். கடையில் மட்டும் எரியும் வெளிச்சம்தான். வீதியின் ஒரு புறம் மையித்துப்பிட்டி. அடுத்த புறம் ஊர்த் தலைவரின் பெயரைத் தாங்கிய வீட்டுத்திட்டம். டேஸ்ற் கடையின் வெளிச்சம் மறையும் பொழுது, எங்கும் இருள் என்பதனால், இலத்திரன்களின் தொடர்ச்சியான மின்னோட்டம் நடைபெறவில்லை. அதனால் மின் வல்புகள் பிரகாசிக்கவில்லை. மொத்தத்தில் ஊர் இருளில் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

“ஜப்ஸ், இந்த தேரம் மையவாடியிலிருந்து பிணங்கள் எழுந்து வந்து, ஜே ஜே. குறிப்புக்கள் பற்றி சில வார்த்தை சொல்லச் சொன்னால் எப்படியிருக்கும்” என்று நான் கேட்க, ‘போடா’ என்று அவன் ஒரு நடிகரின் சிரிப்பை பலமாக வரவழைக்க, நானும் அதை ரசித்து மையித்துப் பிட்டியைத் தாண்ட சில பாதப் பதிவுகள் ஏற்பட வேண்டியுள்ளது. அசற்கிடையில் அந்த வீதியில் வந்த சிறுவனின் பக்கம் எங்கள் கவனம் சென்றது.

“தம்பி எங்க இந்த இருட்டுக்குள்” என்றதும் எதிர்பார்த்தவன் போல் அந்தச் சிறுவன்,

“நான் மாமா வீட்டுக்குப் படிக்கப் போறேன்”

“மாமா வீடு எங்க இருக்கு?”

“இந்த வீட்டுத்திட்டத்திலேதான்”

“சரி நீங்க போங்க தம்பி” என்று நான் விடை கொடுத்ததும்,

'காசு தாங்க மாமா' என்று சிறுவனின் குரல் இலேசாக முன்னிலைப்படுத்தி ஒலித்தது. ஈர்க்கப்படாத கவனம் போல் நான் நடந்து சில அடிகள் கடந்து ஜப்சிடம் விடயத்தை நங்கூரமிட்டேன்.

“வாய்விட்டுக் கேட்டானா?”

“ஆமாம்டா ஜப்ஸ்”

“அப்ப அனுதாபப்பட வேண்டிய விடயம்தான்”

“டேய், எங்கிட்ட பணமிருந்தா பாய்ந்திருக்கும்” அது பற்றிய சில கருத்துக்கள் எனக்கும் ஜப்சுக்குமிடையில்...

“மாமா காசு தாங்க” மீண்டும் அந்தச் சிறுவனின் குரல்.

“தம்பி நீங்க படிக்கப் போகல்லய?” அனுதாபத்தோடு நான் கேட்டேன்.

“இல்ல மாமா, நான் சும்மா சொன்னேன். இந்த வீட்டுத்திட்டத்தில சொந்தக்காரங்க யாரும் எனக்கில்ல”

“அப்ப ஏன் நீங்க பொய் சொன்னீங்க”

“வறுமைதான்” பிஞ்சு உள்ளத்தின் உதட்டிலிருந்து நான் கேட்ட அந்த வார்த்தைக்கு நிலை தடுமாற ஒரு கணப் பொழுதில் நான். அடுத்த கணமே,

“டேஸ்ற வாங்கவா வறுமை”

“இல்ல நிரந்தரமான வறுமை”

வாழ்க்கையை வெறுத்து உதாசினம் செய்தது போல் அந்தப் பிஞ்சு மொழிப் பேச்சு.

“வா தம்பி, வீட்டுக்குப் போய்ச் சாப்பிடலாம்”

‘எனக்கு சாப்பாடு வேண்டாம். நாளைக்கு நான் வசதிக்கட்டணம் ஸ்கூலுக்குக் கொடுக்கணும். இல்லாட்டி அந்தக் கண்ணாடி சேர் என்ன அடிப்பார்” வேதனையோடு வந்த வார்த்தைக்கு இன்னும் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது எனக்கு.

ஜப்ஸ் குறுக்கிட்டு “வசதிக்கட்டணமா எவ்வளவு கொடுக்கணும்”

“இருபது ரூபா வேண்டும்” பதிலை வாங்கிவிட்ட கணத்தில் மூவரும் நடக்கலாயினோம்.

அடுக்கடுக்காக கேள்விகள் தொடருகையில் பலன், பிரபல பாடசாலையில் கல்வி. ஆண்டு ஆறு படிப்பவன் என்றும் வயது பதினொன்று என்றும் சிறுவன் குறிப்பிட்டான். மீண்டும் நான் -

“தம்பி... ஒங்கட வாப்பா என்ன தொழில் செய்யுற?”

“தரீத்திரியம் பிடித்த நெசவு, கூலிக்கு நெசவுற” கூடான பதில்.

ஜப்ஸ் குறுக்கீடு “உங்க குடும்பத்தில் எத்தனைபேர்?”

“நாங்க எல்லாம் நாலுபேர்”

“கடும் கஸ்ற்றமா?”

“கஸ்ற்றமெண்ட படியினால் தானே, முன்பின் தெரியாத உங்கிட்ட காசு கேட்கிறன்” மீண்டும் சூடான பதில். என்றாலும் சிறுவனின் நிலை இன்னும் எங்களை அனுதாபப்பட வைத்தது.

அனுதாபத்தின் உச்சக்கட்டத்துக்குச் சென்ற நான் அவ சரத்தில் "தம்பி நீங்க நாளைக்கு ஆறு மணிக்கு டேஸ்டர் கடைக்கு வாங்க. நாங்கள் இருவரும் பணத்துடன் காத்திருக்கின்றோம்" என்றதும் சிறுவன்,

"நாளைக்கு ஸ்கூல்ல வசதிக் கட்டணம் கட்டாயம் கொடுக்க வேண்டும். இல்லாட்டி அந்தக் கண்ணாடி சேர் இரண்டு மூன்று நாளா மாணவர் மத்தியில வகுப்பில எழுப்பி என்ன அவமானப் படுத்தி அடிச்சது போல நாளைக்கும் மாணவர்களுக்கு மத்தியில எழுப்பி எனக்கு தண்டன; இல்ல அடிப்பார்! என்னால ஏழை என்ற அவமானத்தை, அடிய தாங்கமுடியாது. எங்க வாப்பாவுக்கும் வருமானமில்ல, சரியாகவும் நான் சாப்பிடுறதில்ல. எவ்வளவு வறுமை வந்தாலும் வீட்டோடேயே இருக்கும். எங்க வாப்பாட மாணம் போகாம நடந்துக்குவேன். ஆனா இப்ப வெட்கத்தை விட்டு வேறு வழியில்லாமல் கேட்கிறன் கிளாஸில எல்லாரும் காசு கொடுத்திற்றாங்க எனக்கு மட்டும் ஏன் இங்க நிலை. மாமா உங்களைப் பார்த்தா நல்ல வங்க, நல்ல மனசு கொண்டவங்க போலத் தெரியுது. எப்படியோ கஸ்ற்றப்பட்டு ஒரு கிழமைக்குள்ள உங்க வீடு தேடி வந்து நீங்க தந்த காசைத் தருவேன். கருணை காட்டுங்க, கண்ணாடி சேர் அடிப்பார்" பிஞ்சுக் குரல் தழுதழுத்தது. எங்கள் இதயத்தை, கண்களை பனிக்கவைத்தன

சிறுவனின் இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு என் கண்கள் குளமாகின. அப்போது எனக்கு பாடசாலையில் நடாத் தப்பட்ட O/L தேர்வுப் பரீட்சையில் நடந்த சம்பவம் ஒன்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

"நான் தேர்வுப் பரீட்சை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது, எல்லோருக்கும் மத்தியில் என்னை எழுந்து நிற்கச்

செய்து, நீ பரீட்சைக் காசு கொடுத்தாயா?" என்று ஆசிரியர் அதட்டும் குரலில் கேட்க, நானும் ஆமென்று பதிலிறுக்க பின்வாங்கிச் சென்ற ஆசிரியரை நினைத்து ஒரு கணம் நான் அனுதாபப்பட, ஆசிரியர் அதனை வெற்றி என்று நினைத்து வீறாப்புடன் சென்றது கூட என் மனம் நினைவு படுத்திக் கொண்டதுடன் நான் அன்று பட்ட வேதனை நினைவில்வர சிறுவனைப் பார்த்து அனுதாபத்தைப் பகிர்ந்து அவன்மீது இன்னும் அனுதாபப்பட்டுக் கொண்டேன்.

அந்த அனுதாபம் எந்தளவுக்கு எனக்கு ஏற்பட்டது என்றால், இந்திய முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி படுகொலைச் செய்தி கேட்டு மீள முடியாத துயரிலும் அனுதாபத்திலும் இருந்ததைப் போலாகும் என்றாலும் பொருந்தும்.

சிறுவனை ஜப்சும் நானும் ஆளுக்கொரு கையைப் பிடித்து, ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறிக் கொண்டே வீதியினூடாக நடந்து வருகையில், பாதையின் அருகே யிருந்த வீட்டுக்குள் இருந்து எங்களைக் கவனித்திருக்க வேண்டும் போலும், வழமையாக பகிடிபண்ணும் அந்தப் பெண்,

“என்ன இருட்டுக்குள்ள ஒரு பொடியனை இரண்டு பேரும் கூட்டுடன்” கிண்டலாக அவள் கேள்வி காதுகளை ஊடறுக்க,

“ஜப்சின் மருமகன்” என்று நான் பதில் கொடுத்த போதும், என் மனதில் திரும்பத் திரும்ப,

“கண்ணாடி சேர் அடிப்பார்” காசு தாங்க என்ற அந்த சிறுவனின் வார்த்தைகள் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

இடைக்கிடை 'ஆண்டவனே வீட்டில இருபது ரூபா எப்படியும் இருந்திரவேணும் சிறுவனுக்குக் கொடுக்க' சிறுவனைப் பற்றிய எண்ணத்திலும் ஈமான் பலமாகியது.

சிறிது தூரம் நாங்கள் வந்து விட்டோம். இடையில் சிறுவனுடன் எங்களைக் கண்டவர் நண்பர் உவைஸ் ஆசிரியர், அவரும் கண்ணாடிதான். எங்களுடன் ஏலவே பீச்சுக்கு வர மறுத்தவர்.

“இப்பதான வருகிறீங்க? அது சரி யார் பையன்?” உவைஸ் ஆசிரியர் குரலைக் கேட்டதும் ஓட்டம் பிடித்தான் சிறுவன். எனக்கு விளங்கி விட்டது. சிறுவனின் பாடசாலையில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் உவைஸ், என்றபடியால் ஓடியிருப்பான் என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன். இப்போது உவைஸ் ஆசிரியர், குறுக்கிட்டதும் எங்களுக்கு சங்கடமே உருவாகியது.

இருட்டு என்ற படியினால் உவைஸ் ஆசிரியர் அந்தச் சிறுவனை மதிக்கவில்லை. மீண்டும் உவைஸ் ஆசிரியர்,

“யாருடா அந்தப் பையன்?” எனக் கேட்க, சிறிது இருவரும் யோசித்து நாம் முடிவுக்கு வந்தோம்.

நடந்த விபரத்தை எடுத்துக் கூறினான் ஜப்ஸ்.

“கண்ணாடி சேர் அடிப்பார்” என்ற வார்த்தையை அழுத்தமாக்கி நண்பர் உவைஸ் ஆசிரியரிடம் சிறுவனின் விபரத்தை ஜப்ஸ் கூறினான். ஏனெனில் அந்த ஆசிரியருக்கு எடுத்துக் கூறியது அவசியம் போலவும் தென்பட்டது.

பையனின் விபரத்தை அறிந்த நண்பர் உவைஸ் ஆசிரியர் மிகவும் வேதனைப்பட்டார். அனுதாபப்பட்டார்.

அவரது பாடசாலை நடைமுறை நிர்வாகம் என்பவற்றை எடுத்துக் கூறினார்.

கடுமையாக வசதிக் கட்டணம் அறவிடும் கண்ணாடி சேர் பற்றி குறிப்பிட்டு, இதற்கு முன்னர் ஒரு கண்ணாடி ஆசிரியர் வசதிக் கட்டணத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்து பணம் வசூலிக்கப்படாதது பற்றியும் அதனால் புதுக் கண்ணாடிக்கு அதிகாரம் கூட்டப்பட்டது பற்றியும் இலேசாகச் சொன்னார்.

எனக்குள் ஒரு முடிவு,

“நீயும் ஒரு கண்ணாடி சேர். அதனால் இப்ப உனக் கிட்டச் சொல்றன். நண்பர் என்ற உரிமையுடன், வசதியில்லாத ஏழை மாணவர்களிடம் வசதிக் கட்டணம் ஒரு போதும் அறவிடாதீர்கள். ஒவ்வொரு மாணவனினதும் குடும்ப நிலைமையைக் கண்டு பிடித்து யாரிடம் வசதிக்கட்டணம் வாங்கலாம், வாங்கக் கூடாது என்ற புள்ளி விபரத்தை எடுங்கள். பின்னர் செயற்படுங்கள். பார்த்தாயா இந்தச் சிறுவனின் மனப்பதிவை. மனத்தாங்கலை. நாங்கள் கூட ஏழ்மை அவமானம் அடிதடி கேட்டு கண்ணீர் விட்டு அனுதாபப்பட்டு, பணம் இருபது எப்படியும் கொடுப்போம் என்று அழைத்து வந்த சிறுவன் இந்நேரம் என்ன முடிவுக்கு வந்தானோ தெரியவில்லை. திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுகிறேன் சிறுவனை கண்ணாடி சேரிடமிருந்து நாளை காப்பாற்று. “வா சிறுவனின் வீட்டுக்கு போவோம்” என்றதும் “கொஞ்சம் பொறு அவசரப்படாதே வருகிறேன்” என்று நண்பர் உவைஸ் ஆசிரியர் பதில் சொல்லி விட்டு ஜப்கடன் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

இருவரும் வரும்வரைக்கும் பக்கத்தில் இருந்த மின்சாரத்துக்கு பக்கபலமாக இருக்கும் துணில் சாய்ந்து நின்று யோசித்தபடி நின்றேன்.

“கண்ணாடி சேர் அடிப்பார் காசு தாங்க மாமா”
என் மனம் மீண்டும் மீண்டும் உச்சாடணம் செய்த அதே
வேளையில் ஒரு பெண் குரல் - மச்சி முறைக்காரி திருமணம்
முடித்தவள்.

“ஆளே, இப்பதான் ஒருவாறு இந்த சனங்க போஸ்தீற
நிமித்தி வெச்சிருக்காங்க. நீங்க என்னடா எண்டா மீண்
டும் சாய்க்கப்பார்க்கிறிங்களே.” இலேசாகக் காதில் கேட்
டும் கவனிக்காதவாறு நின்றேன்.

“வாறன் போஸ்தீற கவனம்” மீண்டும் கூறியபடி மச்சி
சென்றுவிட்டாள்.

தீர்மானம் செய்து விடுவது மிகவும் கடினமாகும்
நீதிமன்றம் இந்த விடயத்தில் மிகவும் கவனம்
புதுவதி கிணங்காவிட்டு கட்டுக்காய் செய்து கொடுத்த
பெண் கட்டுக்காய் செய்து கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்
பெண் கட்டுக்காய் செய்து கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்
பெண் கட்டுக்காய் செய்து கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்
பெண் கட்டுக்காய் செய்து கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்

கவனத்தில் கொண்டு கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்
கவனத்தில் கொண்டு கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்
கவனத்தில் கொண்டு கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்
கவனத்தில் கொண்டு கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்
கவனத்தில் கொண்டு கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்
கவனத்தில் கொண்டு கொடுத்த பெண் கட்டுக்காய்

ஒரு பாவம் களையப்படுகிறது

முசத்திக்கின் மனம் எதையோ ஒன்றை நினைத்து சஞ்சலப்பட்டது. ஏதோ செய்யக்கூடாத தவறு ஒன்றை செய்ததாக இடறி இடறி மனம் சில வேளைகளில் நொந்து கொண்டது. வளமான வாழ்வுப்பாதையில் இந்த தப்பு தான் அறிந்து செய்த பாவம் என்று ஒரு குற்றம் உணர்வு அவனை ஆட்கொண்டது. ஒவ்வொரு தப்புக்கும் இறைவனிடம் தண்டனை உண்டு என்பதையும் முசத்திக்கின் மனம் அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டது.

எது எப்படி இருப்பினும் தான் குற்றம் செய்தவன் என்பதனால் தண்டனைக்குத் தயாராக வேண்டும் அல்லது அந்த இக்கூட்டான குழ்நிலையில் செய்த அந்தப் பாவத்தைக் களைய வேண்டும் என்பதில் இன்னும் ஒருபடி அதிக தீவிரம் முசத்திக்கிடம் காணப்பட்டது.

பாடசாலைக்குச் சென்ற அவனுக்கு படிப்பிக்கப்பட்ட பாடங்களில் கவனம் இருக்கவில்லை. பாவத்துக்கு ஆளாகி விட்டோமே என்பதில்தான் கவனம் இருந்தது. ஒரு முறை விளங்க வேண்டிய பாடத்தைப் பலமுறை கவனித்தும் விளங்க முடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலை அவனுக்கு.

முசத்திக்கின் அமைதியான மனம் அவதிப்படத் தொடங்கியது. பிறமனங்களுக்கு அவன் செய்த குற்றம் சிறிய விடயம் எனத் தென்பட்டாலும் அந்தச் சின்னச் செயலினால் ஒருக்கால் அவன் நிலை குலைந்தான்.

முசத்திக் நல்லவன் என்று பெயர் எடுக்காவிட்டாலும், அவன் பாவங்கள் செய்யாமல், அவனுடைய மனச் சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் செயல்பட்ட வாழ்வுப்படிகளில், தன்னைத்தானே நல்லவன் என்று பறை சாற்றிய தற்கு மாறாக அந்த தண்டனைக்குரிய குற்றம் மட்டும் நொடிப்பொழுதில் கெட்ட பெயர் மனதுக்கு கொடுத்து விட்டதே. அழகான மனம் அல்லலுற்றுவிட்டதே என்பதிலேயே மனம் இன்னும் ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

வகுப்பறையில் அடுத்த பாடத்துக்கு ஆசிரியர் நாஸர் வராததினால் துடுக்குத்தனமான மாணவர்களினது அட்டகாசங்கள், நையாண்டிகள் இவைகளிலிருந்து விடுபட்டவனாக தனது ஆசனத்தில் இருந்து கொண்டு எதிரே இருந்த மேசை மீது தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டான் முசத்திக்.

முசத்திக் தன் மனக்குழப்பத்துக்கு மேலான விடுபடக் கூடிய விடை ஏதாவது இருக்கின்றதா என்பதிலே கூர்மை இருந்தும், குற்ற உணர்வில் தொலைந்து போன நிம்மதியைத் தேடித் தேடித் தவித்தான்.

அப்படியென்ன பெரிய குற்றம் முசத்திக் மனத்தில் தலை விரித்து நிற்கின்றது? நேற்று நடந்த ஒரு சம்பவம் தான் அந்த சோக நிலையை அவளில் பதித்து விட்டது. செய்த குற்றம் பற்றிய மன ஓட்டம் அவை அலையாக இரைச்சலைக் கொடுக்கும் மாணவர்களையும் மீறி, மீண்டும் நேற்று நடந்த அந்த சம்பவத்தை அசை போடத் தொடங்கினான்.

பாடசாலை கலைந்து, வெள்ளைப் புறாக்கள் போல மாணவர்களும், மாணவிகளும் கலகலப்பாக சென்று கொண்டிருந்தனர். வீதியில் மகிழ்ச்சியின் எழுச்சியின் மனச் சந்தோசத்தில் மாணவர்களுடன் சேர்ந்து முசத்திக் கும் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

முதல் வேலையாக தனது ஆடைகளை மாற்றியவன். அடுத்த கணத்தில் அவசரப்பட்டு தன் தங்கை கல்பிக்கா வுக்கு குரல் கொடுக்கத் தவறவில்லை.

“சோறு நெடியா? கெதியாகவை” என முசத்திக் சொன்னதும் பகல் உணவை உடனே தங்கை கல்பிக்கா வைத்தாள். இயல்பான பசியின் வேகத்தில், பாயில் வந்து அமர்ந்தவன் ஒரு பிடி பிடிக்கத் தொடங்கினான். சாப்பிடும் போதே அவன் மனம் பணத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தது. எதற்குப் பணம்! அவளின் பொழுது போக்குக்காகத் தான்.

ஒவ்வொரு மாலைப் பொழுதிலும், அவனுக்குப் பணம் தேவைப்படும். எப்படியோ யாராவது குடும்ப உறவினர்களிடம் பல்விழித்துப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வான்.

சாப்பாடு முடித்த முசத்திக் விளையாட்டுக்கு செல்வதற்கு ஆயத்தமானான். அப்போதுதான் அவனுக்கு ஒரு பிரச்சினை முகம் கொடுத்தது. அதற்கு முடிவு கட்ட

முனைந்தான். முசத்திக் சற்றுக்கீரலில் தார் சுற்றிக் கொண்
டிருந்த தன் தாயிடம்,

“உம்மா காசு இருந்தால் தாகா”

“என்னகப்பா, ஒவ்வொருநாளும் இதுதான் வேலையா?”

“உம்மா கட்டாயம் நீ காசு தரவேண்டும்”

“என்கிட்ட ஒரு சதமும் கிடையாது. நூல் சுத்தின
காசும் இன்னமும் கிடைக்கவில்லை”

உம்மாவின் வருமான வழியான நெசவுத் தார், கட்டை
சுற்றும் வழியிலிருந்து வருமானம் கிடைக்காததால் முடி
வான பதிவை அறிந்தவன். அடுத்து தன் தங்கை சுல்பிகா
விடம் கேட்டுப் பார்த்தான். அவளிடமும் பணம் இருக்க
வில்லை. வாப்பாவிடம் பணம் கேட்க முடியாதென்று
முசத்திக்கிற்குத் தெரியும். ஏனென்றால் வீதியோர குண்டு
விளையாட்டு என்றாலே அவனுடைய வாப்பா அபூவக்க
ருக்கு பிடிக்காது. எத்தனையோ முறை குண்டு விளையா
டும் இடத்தில் வைத்து அபூவக்கர் முசத்திக்கிற்கு அடித்
தும் வெருட்டியும் இருப்பார். இருந்தும் வாப்பா அபூவக்க
ருக்குத் தெரியாமல் மாலைப் பொழுதில் குண்டு விளையா
டிக் கொள்வான் முசத்திக். ஆனால் மாலை நேரங்களில்
துடித்தாலும் பணம் கொடுக்கமாட்டார் வாப்பா. அந்த
மாலை நேரம் குண்டு விளையாடுவதற்கே பணம் முசத்
திக் கேட்பான் என்பது அபூவக்கருக்குத் தெரியும். அத
னால் சில நாட்களாகவே பணம் கொடுப்பதில்லை.

விளையாட்டு என்றால் முசத்திக்கிற்கு மிக விருப்பம்.
அவனது கிராமத்தில், பாடசாலை கலைந்ததும் சக மாண
வர்களுடன் வீதி ஒழுங்குகளில் கோடுகீறி, அந்த இடத்தில்
குண்டுசுட்டி விளையாடுவர். மாபிள் குண்டுகள் இவர்களின்
விளையாட்டின் போது வீதியை முத்தமிட்டுக் கொள்ளும்.

அந்தப் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டு, சிலருக்கு வருமானத்தைக் கொடுக்கும். அந்த குண்டு விளையாட்டுக்காகத்தான் முசத்திக்கிற்குப் பணம் தேவைப்பட்டது.

தினமும் முசத்திக் குண்டு விளையாடவில்லை என்றால் அவனுக்கு பொழுது போவது என்னவோ போலிருக்கும். முசத்திக்கின் மனம் கடுமையாக வேலை செய்தது. எப்படியும் இன்றைக்கு விளையாடியே தீர வேண்டும் என்ற விடயத்தில் மட்டும் உறுதியாகவே காணப்பட்டான்.

‘சா, ஒரு இரண்டு ரூபா மட்டும் இருந்தால் நிலமையைச் சமாளிக்கலாம்’ என்று நினைத்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் நடந்தான்.

திடீரென அவனில் ஒரு முடிவு வர, அவனது வீட்டின் வளவில் ஒரு பகுதியில் ஒரு குடிசையில் தள்ளாத வயதில், இன்றைக்கு நாளைக்கு என்ற பருவத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் குடுகுடுத்த கிழவி - முசத்திக்கிற்கு மூத்தம்மா முறைதான். எழுபத்தியைந்து வயதை தாண்டிய கிழவியிடம் பணம் இருக்கும்தானே என்ற ஒருவித ஆவலுடன் அந்த குடிசையை நெருங்கினான்.

‘மூத்தம்மா, மூத்தம்மா இருக்கயகா’ என்று குரல் கொடுத்தான் முசத்திக். ஆனால் கிழவி அங்கிருக்கவில்லை. எதோ ஒரு எண்ணத்தில் குடிசைக்குள் நுழைந்தான். பழைய சட்டி பானைகள் அடுக்கடுக்காக அடுக்கியிருந்தன. பழைய மூட்டை முடிச்சுக்கள் ஒரு புறம் கிடந்தன. குடிசையின் வெளியே ஆட்களைப் பார்த்தவன் ஒரு துணிச்சலுடன் சட்டி பானைகளை ஆராயத் தொடங்கினான்.

அடுக்கியிருந்த ஒரு சட்டியைத் திறந்த போது, உள்ளே ஒரு சீலை முடிச்சு கிடந்தது. அதற்குள் பணம் இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தவன், ஆவலுடன் அதை எடுத்து அவிழ்த்தான். இரண்டு ரூபா நோட்டுக்கள் சிலவும், பத்து ரூபா நோட்டுக்கள் சிலவும், சில்லறைக் காசுகளும் கண்ணுக்கு காட்சி கொடுத்தன.

அதில் ஒரு பத்து ரூபாவை, பக்கென அமத்திக்கொண்டு, பழைய நிலைக்கு முடிச்சை வைத்துவிட்டு, சட்டியையும் சரி செய்துவிட்டு விரைகுடிசையைவிட்டு விரைந்தான்.

அவன் செய்தது தப்பு என்று கூட மனம் நினைக்க இடம் கொடுக்கவில்லை ஆனால் அவன் வாழ்வுப் பழிகளில் இதுதான் அவனுக்கு முதல் தடவையான திருட்டுச் செயலாகும்.

அவசர அவசரமாக வழமையாக விளையாடுமிடமான அந்த ஒழுங்கையை அடைந்தான். தொடர்ந்து குண்டு விளையாட்டில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டான். கொம்பனிக்கு மிக உற்ற நண்பனான நியாசையும் சேர்த்து விளையாட்டில் ஈடுபட்டான்.

“முசத்திக் இண்டைக்கு நீ வெல்றது கஸ்ற்றம், கொம்பனிக்குக் கொடுத்தாலும் வெல்ல முடியாதுடா” என்று சொல்லிக் கொண்டான் குண்டு விளையாட்டில் புலியான நெளபல்.

தொடர்ந்து பல ஆட்டம் விளையாடினான். முடிவு பரிதாபமானது. பத்து ரூபாவும் முடிந்துவிட்டது. மனச் சோர்வுடன் மீண்டும் விளையாட முடியாதவனாக தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு முசத்திக் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

மாலை நேரமாகியது. படிக்க ஆயத்தமானான். இப் போது அவன் மனதில் பல யோசனைகள். தான் படிக்கும் தரையில் இருந்து கொண்டே கிழவியின் குடிசையை நோட்டமிட்டான். குடிசையில் விளக்கு மட்டும் எரிவது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

“ஆண்டவனே, கிழவிக்கு அந்தப் பத்து ரூபாப் பணம் திருட்டுப் போனது தெரியாம இருக்கணும். இன்னும் சில தினங்களில் கிழவியின் பணத்தை இருந்த இடத்தில வைச்சிருவன்” என்று முசத்திக் நினைத்துக் கொண்டு, தமிழ்க் கொப்பியின் பக்கங்களை புரட்டினான்.

இரண்டு மனத்துடன் படித்துக் கொண்டிருந்த முசத்திக்கின் காதுகளுக்கு ஒரு அழகைக் குரல் கேட்டது. என்ன வென்று அறிய முற்பட்டான். ஆமாம் கிழவியின் அழகைச் சத்தம் என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்தியவன் நேரே அந்தக் குடிசையை நோக்கி நடந்தான்.

அங்கே கிழவியின் வாயிலிருந்து ஏச்சப் பேச்சுக்கள் தாழ்ந்து ஒலித்தது.

“ஆரு நாசமாப் போவானோ, ஆரு ஹறவாப் போவானோ, கண்கெட்டு ஊத்தினவனுகளோ, என்ற பத்து ரூபாவை களவெடுத்துப் போட்டாங்க அவங்க நல்லாயிருக்கமாட்டாங்க” கிழவியின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் அவன் இதயத்தில் ஊசிபோல் குத்தியது.

தடுமாறியவன் கிழவியை சமாதானப்படுத்த நினைத்தான். அவன் செய்த திருட்டுத்தனத்தின் எதிரொலியே கிழவியின் அழகை, ஒப்பாரியென உணர்ந்தான்.

சில நிமிடங்கள் கழிந்தன.

‘‘முத்தம்மா நீ அழாதேகா, நான் உழைக்கின்ற காலத்தில் உனக்குப் பணம் தருவேன். எடுத்தவங்கள் திட்டாதே. ஆநு எடுக்கப் போறா, உன்ர பேரப் பிள்ளைகள் தானே. விட்டுவிட்டு சும்மா இருகா’’ முசத்திக் ஆறுதலாக சொன்னதும் தான் தெரியும், கிழவி அழுது கொண்டே பேசினாள்.

‘நீ உழைக்கின்ற காலத்துக்கு, நான் உசிரோட இருக்க மாட்டன் மனே’ கிழவியின் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகளுள் இந்த வார்த்தை மட்டும் மனத்தாபங்களை ஏற்படுத்தியதனால், முசத்திக் மீண்டும் கிழவியை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தினான்.

கிழவி ஏசிப் பேசி ஓய்ந்து கொண்டதும் ஒருவாறு திருப்தியடைந்தவனாக, மனதை தேற்றிக் கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு மீண்டும் வீட்டுக்குள் நுழைந்தவன் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் தரையில் படுத்துக் கொண்டே மீண்டும் தமிழ்க் கொப்பியை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

அவனுடைய எண்ணங்கள் எழுத்தை படிக்கத் தடங்கலாகாவ இருந்தன. ஒரு காலமும் அவன் மனம் வேதனைப்படாத அளவுக்கு வேதனையின் உச்சத்துக்கே சென்றது. எல்லாம் கிழவியின் அழகையினுடன் கூடிய ஏக்கப் பேச்சுக்கள் பற்றியேதான்.

அந்தக் கிழவி அவனை மனம் தொந்து விட்டாள். இனி இதிலிருந்து விடுபட வேண்டும். பெரியவங்க மனம் தொந்தா இது இந்த உலகிலேயே பலிச்சிடுமாம் ஆண்டவன்தான் என்னை அந்தக் கிழவியின் வார்த்தையிலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். நான் செய்ததும் தப்புத்தானே.

என்ன செய்யுற? என்ற கன்ற காலம் திருடிற்றன். அதுவும் பத்து ரூபா எங்க நான் மீண்டும் எடுப்பேன். யாருக்கிட்டை நீட்டி வாங்குறது. இதெல்லாம் நடக்கிற காரியமா? நடப்பவற்றை இனி பார்ப்போம். நடந்தவை நடந்தவை தான்.

மூத்தம்மாவின் மனதை மாற்றுவதற்கு இனி முயற்சி செய்வோம். தனது குற்றத்தை களையிற முயற்சியில் வெற்றி காணணும் என்கின்ற சிந்தனையே பலமாக மனதை இறுக்கி இருக்கும் வேளையில், இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக தங்கை கல்பிகாவின் குரல் கேட்டது. சாப்பிடச் சென்றான் முசத்திக். ஆனால் சாப்பிட அவனுக்கு மனம் செல்லவில்லை. சிறிது யோசித்தவன், அக்கம் பக்கத்தை ஒருவாறு பார்வையிட்டான். ஒருத்தருமில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு தனக்கு வைக்கப்பட்ட சாப்பாட்டுப் பிளேற்றை எடுத்துக் கொண்டு கிழவியின் குடிசைக்குள் நுழைந்தான்.

‘இந்தாரிக்கி மூத்தம்மா, சாப்பாடு நீ நிறைய சாப்பிட வேண்டும்’ என்று பிளேற்றை இருந்து கொண்ட கிழவியின் முன் வைத்ததும் ஒரு வித்தியாசமாக முசத்திக்கை பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை பல கேள்விகளை கிழவியின் உள்ளத்திலிருந்து எழச் செய்தது.

“என்ன ஒரு நாளும் என்ன கவனியாத நீங்க, இண்டைக்கு மட்டும் சாப்பாடு கொண்டு தருகிறயள். விசேசம் என்றால் கூட நீங்க சாப்பாடு தாறயில்ல. அப்படி இருக்கும் போது என்ன நடந்தது மனே?” என்று முசத்திக் கிடம் கிழவி கேட்டாள்.

‘கோவ்..., அதையெல்லாம் விட்டு விட்டு நீ சாப்பிட

ஹும், நீ நிறைய சாப்பிடுறத நான் பார்க்கணும். இண்டை யோட பழசுகளை மறந்திட வேணும் நீ. சரியகா மூத் தம்மா?

முசத்திக் சொன்னதும், கிழவி சும்மாயிருக்கவில்லை.

இந்தச் சாப்பாட்டை நான் சாப்பிடுறத விட நான் நஞ்சை குடிச்சி மெளத்தாப் போயிடுவன்.' ஆத்திரத்து டன் கிழவி பேசினாள். கிழவியின் இந்தப் பேச்சுக்கும் ஏதாவது நியாயம் இருக்கத்தான் செய்தது. நீண்ட கால மாக கிழவிக்கு எந்தவித உதவியும் செய்யாத தனது குடும் பத்தை நினைத்து மனம் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டாள்.

'மூத்தம்மா, நீ எங்க உம்மா வாப்பாவ இன்றை யோட மறந்திடு. இனி நாம ஒற்றுமையாவோம். முதல்ல இதனை சாப்பிடுகா, உன்னை கெஞ்சிக் கேட்கிறன்.' முசத்திக் சொன்னதுதான் தாமதம்...

'இத்தனை வருசமும் எனக்கு யாரு சாப்பாடு தந்தா, என்ன யாரு கவனிக்காவோ அவங்களே என்னக் கவனிப் பாங்க, புதுசா நீங்க கவனிக்குத் தேவையில்லை' என்று உறுதியாக கிழவி கூறியதும் மீண்டும் பேச முடியாதவ னாக மனச்சங்கடங்களுடன் வீட்டுக்குச் சென்றான். கடு மையான பசி இருந்தும் ஒரு வைராக்கியத்துடன் சாப்பி டாமல் நித்திரைக்கு ஆயத்தமானான்.

நுண்பன் முசம்மிலின் முக்கியமான பேச்சு முசத்திக்கின் நீண்ட நினைவைக் கலைத்தது. அடுத்த பாடத்துக்கான ஆசிரியர் ஜெலில் வகுப்பறைக்குள் நுழைந்ததும், கலகலப் பான அவரது பேச்சு பாடத்தில் சிறிதளவு கவனம் செலுத்த வைத்தது.

சில நாட்கள் கடந்து விட்டன.

முசத்திக்கின் மனமும் நெகிழத் தொடங்கியது. காலை யில் குளிப்பதற்கு தயாரான நிலையிலே, வீட்டுக் கிணற்ற டிக்கு பற்களைத் துலக்கிக் கொண்டு சென்றான். அங்கே அவனை முந்திக்கொண்டு கிழவி குளிப்பதற்கு தயாராகிக் கொண்டு கிணற்றடியில் இருந்த படிக்கட்டில் தலையை உணாவிக்கொண்டு இருந்தாள்.

கிழவி என்ன முரண்பாடு இருந்தாலும் முசத்திக்கின் வீட்டுக் கிணற்றில்தான் குளிப்பது வழக்கமாகும்.

கிழவி கிணற்றடியில் படியில் இருப்பது, முசத்திக்கிற்கு குளிப்பதற்கு சிறிது சங்கடம் என ஆரம்பத்தில் நினைத்த வன், சிறிது யோசித்தபின் கிழவியிடம் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

‘என்னகா முத்தம்மா: குளிக்கவா போறே?’

‘ஓம் மனே, நீயும் எனக்கு இரண்டு வாளித் தண்ணீர் அள்ளி என் உடம்பில் ஊத்தி விடுகப்பா’ கிழவியின் இந்த வார்த்தை அவளின் இயலாமையைக் காட்டியதோடு கிழவி மீது முசத்திக் அனுதாபம் ஏற்பட காரணமாய் இருந்தது. தனக்குச் சாதமாக அதனைச் செயல்பட நினைத்தவன் ‘இரண்டு வாளி அல்ல, உனக்கு நூறு வாளி அள்ளி வாந்து விடுகின்றேன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு அவசரமாக தண்ணீரை கிணற்றிலிருந்து அள்ளி கிழவியின் தலையில் ஊற்றத் தொடங்கினான்.

முசத்திக் சில வாளித் தண்ணீர் கிழவியின் மேல் ஊற்றி முடிந்ததும், தனக்காக கொண்டுவந்த சவர்க்காரத்தை கிழவியின் பழுத்த நரையிலும் வரண்டு சுருங்கி நரம்புகள்

தெரியக் கூடிய' கையிலும் முதுகிலும், வேண்டா வெறும் பென்றாலும் ஒருவாறு விரும்பிக் கொண்டு, தேய்க்கும் போது கிழவியிடம் இலேசான குரலில் 'கோல் மூத்தம்மா நான் உனக்குச் செய்த பாவத்தை மன்னிப்பையகா?' என்று கேட்டான். கிழவி இந்த வார்த்தையை பெரிதாக மதித்து மனச் சந்தோசத்தில் பதிவைப் பகரத் தொடங்கினாள்.

'என்ற ராசா, நான் உன்ன மன்னிச்சிட்டன் மனே'

'மூத்தம்மா, அண்டைக்கு நீ திருட்டுக் கொடுத்த பத்து ரூபாயையும் நான் தான் திருடினேன். அதையும் நீ மன்னிச்சிடணும். அப்பதான் என் மனம் நிம்மதி பெறும்.' மிகத் துணிச்சலுடன் முசத்திக் சொல்லி முடித்து என்ன பதிவை கிழவி தருவாள் என்பதை எதிர்பார்த்தான்.

எதிர்பார்ப்பு பிழைக்கவில்லை, கிழவி மிகச் சந்தோசத் துடன் சலனமில்லாது நிதானத்துடன்,

'மனே, நீ நல்ல பிள்ளை என்று எனக்குத் தெரியும். இனி நீ திருடவே கூடாது. நீ திருடின பத்து ரூபாயையும் ஹலால் சொல்லிட்டன், மறுகா பத்து ரூபா நான் உனக்குத் தாறன். இதைப்பற்றி நீ கவலைப்படாதே' முசத்திக்கைப் பார்த்துச் சொன்னதும் புளகாங்கிதமடைந்தான்.

சில நாட்களாக மனதை புண்படுத்திய விடயத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி கிழவியினால் வைக்கப்பட்டது. அவனை குற்றம் களையப்பட்ட மனிதனாக்கியது. எல்லாவற்றுக்கும் மீண்டும் மீண்டும் கிழவியை நினைத்துக் கொண்டு, ஒரு பாவம் களையப்பட்டது. அவனை பாவங்கள் இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நடந்த அந்த நிகழ்வுக்கு நன்றி கூறி, தூய்மையான வாழ்க்கையை வாழ்வுப்படிக்களில் நிலை நிறுத்தலானான். முசத்திக் செய்த பாவம் ஒன்றுக்கு இந்தப் பரி காரம் ஒரு அருமருந்தானது. □

நாலு நண்பர்கள்

மாலை கடந்த நேரம். இருள் அந்த கிராமத்தை ஆக்கிரமித்தாலும் இருளை விலக்கிக் கொண்டு பகல் போன்ற உணர்வைக் கொடுக்கத் தவறவில்லை. தெரு விளக்குகளின் வெளிச்சங்கள் எனலாம்.

ஊரின் பிரதான பாதை வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. எங்கிருந்தோ ஒரு வீட்டில் 'ரேப்' நெக் கோடி'ல் ஒலிக்கும் பாடலின் சத்தம் இலேசாக கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. அம்மீதும் அவனுடைய மிக இறுக்கமான மூன்று நண்பர்களும் பிரதான பாதையின் பக்கத்தில் உற்சாகமாக காட்சி கொடுக்கும் ஜெமீல் அரிசி ஆலையின் முன் கிடந்த மண் குவியலில் வட்டமிட்டு ஏதோ பேசிக் கொண்டு மகிழ்ச்சியின் உச்சத்தில் காணப்பட்டனர்.

ஒரு சிலர் மட்டும் அவ்வப்போது பீரதான வீதியில் போக்குவரத்துச் செய்து கொண்டிருந்தனர். சைக்கிளிலும் உடையிலுமாக, நிச்சயம் பாதையில் போக்குவரத்துச் செய்யும் நபர்கள். அந்த அழகிய கலை உணர்வு கொண்ட மனிதர்களை எந்த இனத்தின் நிறங்களாக இருந்தாலும் சகோதர மனப் பான்மையுடன். மதிக்கும் பண்பு கொண்ட முழு நேரமும் சமாதானத்தை தழுச்சாக முதன்மைப்படுத்தி கவாசித்துக் கொண்டிருக்கும் கிராமத்தவர்களாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பதில் திடமான ஒரு நம்பிக்கை அந்த நாலு நண்பர்களின் மனங்களில் மேலெழுந்து காணப்பட்டன.

சில கணங்களில் பயத்தையும் எதிர்ப்புக் க வெண்டிய வர்களாய் அந்த நாலு நண்பர்களும் காணப்பட்டனர். வேறு அன்னிய அயல் கிராமத்தவர்கள் இரவு வேளையில் அந்த கிராமத்தினுள் நுழைந்தால் ஏதும் அட்டகாசங்கள் நடக்கலாமென்னும் பயம். பதட்டம் வந்துவிடும் மாங்களில், புனித தொழுக்கக்காக அழைக்கும் 'அகாள்' என்னும் வாங்கு கூட சில நெருக்கடி நிகழ்வுகளில் அபாயம் ஏற்படப் போகின்றது என்று அறை கூவி மக்களை விழிப்புறச் செய்யும் இந்த நேரத்தில் அந்த கிராமமக்கள் உயிரை கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு வரும் தங்களை பாதுகாத்துக் கொள்ள முற்படுவதாலும் அப்படி ஒரு பய உணர்வு உண்டு என்பதை இந்த நாலு நண்பர்களும் உணர்ந்தவர்கள் தான் என்று நினைப்பதாலும் கூட இருக்கலாம்.

அந்த கிராமத்தவர்களைத் தவிர வேறு அன்னியர் எவரும் இரவு நேரங்களில் நுழைய அந்த கிராமத்துக்குள் முடியாது என்பதற்கு பல காரணங்களை சொல்லிக் கொள்வார்கள் மக்கள். அயலில் இருக்கும் அந்நிய கிராமங்கள் அந்த கிராமத்தை தெய்வமாக நினைத்தும் கூட ஒரு சங்கடமான நிலை தான். ஏனென்றால், காலத்துக்கு கட்டாயப்பட்ட

நிகழ்வுகள் அழிவுகள் எல்லாம் மனக்கண்முன் நிழலாடும் சமகால பதிவுகளின் எதிரொலியினால் தூக்க உணர்வு பெற்று சீற்றம்கொண்டு மௌனமாக அடங்கிப் போயிருப்பதால் அப்படியொரு நிலை எனலாம். இருந்தும் இப்படியாவது தர்ப்பாக்கிய நிலையிலிருந்து வெகு சீக்கிரம் விடுபட்டு சமூகங்கள் மதங்கள் நிறங்களைப் பார்க்காது தூய மனங்களைப்பார்த்து ஒற்றுமை என்னும் கயிற்றை பற்றிப் பிடித்து சந்தேகங்களிலிருந்து விடுபட்டு தலை நிமிர்ந்துவாழப் போகும் ஒரு சமூகமாவதற்கு ஒரு இறுக்கமான நிலை ஏற்படவேண்டுமென்று, தலைகீழான இந்த சமூகத்தில் எதிர்பார்க்கும் நல்ல மனங்களில் இந்த நாலு நண்பர்களின் அபிவிருத்திகளாக இருந்ததும் அந்த நிகழ்வு எப்போது ஏற்படும் என்று பேச்சுக்களில் ஒலித்து முடிந்து, வேறு கோணத்தில் அவர்கள் காணப்பட்டனர்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விதமாக இந்த நாலு நண்பர்களின் பேச்சுக்கள், வித்தியாசப்பட்ட செய்கைகள் மனங்களின் சந்தோச ககத்தில் பல விடயங்கள் பிறரைப் பாதிக்காத வகையில் அமைந்த அறுவையான கழுவல்கள் கடந்தகால பாடசாலை வாழ்க்கை பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை இன்னும் வெளிநாட்டு வாழ்க்கை அனுபவங்கள் அந்த நிகழ்வுகள் பற்றிய அலசல்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வித்தியாசப்பட்ட விதத்தில் அமைந்து, அந்த ஜெமீல் அரிசி ஆலையையும் அதன் முன் விற்பனையின் தேக்கத்தினால் சோகத்தில் காணப்படும் சிழங்குக்கடை என்பவற்றை தொடர்புபடுத்தியவாறு நாலு நண்பர்களுக்கும் சுகம் காணும் ஒரு விடயமாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகங்களில்லை.

கிணரும் ஜெமீல் அரிசி ஆலையின் முன்பாக மாலை ஆறுமணிக்கும் சாப்பாட்டுக்காக மனத்தை கொடுக்கும் மணி இரவு ஒன்பதுக்குமிடையில் சேர்ந்து கலையா விட்டால்

அந்த நாலு நண்பர்களுக்கும் சரியான மனநிறைவு நித்திரை வரமாட்டாது என்றே சொல்லாம்.

அன்றுமட்டும் இரவுப்பொழுதில் அம்ஜத்துடன், ஏனைய மூன்று நண்பர்களான அரசாங்க அலுவலகமொன்றில் இலிகிதராக கடமை புரியும் முசுர்றப், அண்மையில் நடந்த ஏலெவல் பரீட்சையில் விஞ்ஞானப் பிரிவில் இருநூற்றி நார்பது புள்ளிகளை பெற்று பல்கலைக்கழக அனுமதியை மனமகிழ்வுடன் எதிர்பார்த்து நிற்கும் மாணவன் அஸ்மி. வெளிநாடு சென்று வந்திருக்கும் தீவிர செயற்பாடு கொண்ட இளைஞன் ஆரிப் ஆகிய நாலு நண்பர்களும் கவலையே நீ தூரம் போய் ஓடி மறைந்து விடு என்பது போல் மசிழ்ச்சியின் மனப் போக்கில் காணப்பட்டவர்.

மேலெழுந்த நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாக முசுர்றப் பல கடந்தகால நிகழ்வுகளைக் கூறி ஏனைய நண்பர்களையும் சரிக்கவைத்து, அவனும் மகிழ்ந்து காணப்பட்டான். முசுர்றப் ஒரு இயல்பான நடிக்கன். பாடசாலையில் படிக்கும் வேளை இரத்தக் துடிப்பான சில வினையாட்டுக்களிலும், கலை நிகழ்ச்சிகளில் மேடையேற்றப்பட்ட தமிழ், ஆங்கில நாடகங்களிலும் நடித்து மாணவர்களின் வரவேற்பைபெற்றவன்.

இன்னும் அவன் மனதில் நிழலாடிக் கொண்டிருக்கும் 'ஏ. எல்.' படிக்கும்போது, மாணவர் மன்றத்தில் தான் பங்குபற்றிய நிகழ்ச்சியில் ஏற்பட்ட எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்றைக் கூறத் தொடங்கியதும், ஏனைய மூன்று நண்பர்களில் ஆரிப் குறுக்கிட்டுக் கேட்டான், "டேய் முசுர்றப் அறுக்கக் கூடாது, அறுவை எண்டா இப்போதே சொல்லி விடு." சொன்னதும் மற்ற நண்பர்களும் ஆமோதித்தனர்.

“சின்ன விடயம் அறுவை இல்லை சிரிப்பு வந்தால்

சிரியுங்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே முசுற்றப் மனதில் பட்டவாறு பேசினான்.

ஆன்று மிகவும் கலை ரசனையைத் பெற்றுக் கொள்ள துடிக்கும்; இளம் மாணவர்கள் மத்தியில் பாடசாலை மாணவர் மன்ற கலை நிகழ்ச்சிகள் ஏ. எஸ். பாடிக்கும் மாணவர்களினால் மேடையேறிக் கொண்டு பல நிகழ்ச்சிகள் மாணவர்கள் மத்தியில் வரவேற்பு பெற்ற வண்ணமிருந்தன.

மாணவர் மன்றத்தின் தலைவர் டீன் கபூர் நிகழ்ச்சிகள் பற்றி கவிதை நடையில் அறிவித்தவர். இடையில் “வாசனைப் பூக்கள் மேடைக்கு வந்து வாசம் கரவிருக்கும் வித்தியாசமான ஒரு தலை ஏங்கும் உங்கள் இதயத்தின் கீதம் வாசமில்லா மலரிது வசத்தத்தை தேடுது. வைகையில்லா மதுரையிது, மீனாட்சியைத் தேடுது என்று இந்த சினிமாப் பாடலை ஈழத்து பொப்பாடல் பாணியில் பாடி உங்களை நகிழ்விக்க வந்திருக்கிறார்கள் முசுற்றப், றமீஸ், என்று அறிவித்ததும் பலத்த கரகோசமொலித்தன பார்வையாளர்கள் இருந்த மாணவர்கள் மத்தியிலே.

கரகோசத்தை வாங்கிய மகிழ்ச்சியிலே உற்சாகமாக பாடத் தொடங்கினோம் நானும் எனது வகுப்பு நண்பன் றமீசும் எப்படியோ பாடல் பாடும் போது இடையில் கரகோசத்தின் உச்சத்தினால் பொப் பாடலுக்கேற்றவாறு நாடனமாடிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் எதிர்பாராத விதமாக றண்படன் ஆசிரியர் வெருண்ட சிங்கம் போல கையில் கட்டைப் பெரம்புடன் எங்கிருந்தோ மேடையை நோக்கி ஓடி வந்தவர். ‘டேய், பாட்டா பாடுறாங்க, அதுவும் பொப்பாட்டா, பாட்ட கொலை செய்யுறாங்க... துறங்குங்கடா’ கோபத்துடன் சொல்லிக் கொண்டு

அடிக்க எத்தனித்த போது, எங்கள் பாட்டுக்கு டொல்க்கி அடித்த தமீம் எப்படியோ தெரியாது மாயமாய் மறைந்து விட்டான். நாங்களும் எப்படி மேடையை விட்டு வெளியேறினோம் என்று எங்களுக்கே தெரியாது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை அடியிலிருந்து றண்புடன் ஆசிரியரிடமிருந்து தப்பியது பெரிய விடயமாகும்.' என்று கடந்த கால மறக்க முடியாத சம்பவத்தை முசுர்றப் கூறி முடித்ததும் கொல்லெனச் சிரித்தான் ஆரிப் மட்டுமல்ல உடன் அஸரியும் அம்ஜத்தும் சேர்ந்தே.

சில வேளைகளில் நாலு நண்பர்களினதும் சிரிப்புக்கள், அவர்களையும் அறியாது மிகவும் பலம் கொண்டு பக்கதில் இருக்கும் ஜெமீல் அரிசி ஆலை சூழலிலுள்ள பொது ஜனங்களுக்கு, இடைக்கிடை பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கும் முகமறியாதவர்களின் காதுகளுக்கும் கஸ்துறத்தையும் கொடுத்திருக்கலாம்.

வேண்டுமென்றே சிரிப்பதல்ல இச்சிரிப்புக்கள். சந்தோசத்துக்காக சிரிக்கும் சிரிப்புக்கள். பிறரினது சங்கடங்கள் நாலு நண்பர்களினதும் சிரிப்பை ஒன்றும் செய்ய முடியாது தோற்கடித்து விடும்.

நாலு நண்பர்களினதும் சிரிப்பினால் பேச்சினால் மற்றவர்கள் கோபம் கொள்ளுவார்கள் நச்சரிப்பார்கள் என்பதை உணர்வது ஒரு புறமிருக்க எந்நேரமும் மகிழ்ச்சியாக இருக்காவிட்டாலும், மாலைப் பொழுதில் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தை மகிழ்சியாகவே கழிக்க வேண்டுமென்பதில் முனைப்புடையவர்கள்தான் நாலு நண்பர்களுமே. சில மணிநேர கஸ்துறத்தை விரும்பியோ விரும்பாமலோ அந்த சூழலில் இருப்பவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்பதில்தான் அவர்களின் மனநிலை அமைந்திருந்தன.

அம்ஜத் அந்த மூன்று நண்பர்களுடன் சேரும்போது தான் மிக்க மகிழ்ச்சியாகக் காணப்படுவான். இந்த மூன்று நண்பர்களும் அம்ஜத்தின் பழைய நண்பர்கள் என்றாலும் இப்போது அதிதீவிர நட்போடு புதுப்பிக்கப்பட்டவர்கள் என்றாலும் சரியாக இருக்கலாம். இவர்களில் அஸ்மி மட்டும் புதிய நண்பராவான். வயதில் மிகக் குறைந்தவன் என்றாலும் அம்ஜத்துடன் மட்டுமல்ல ஏனைய நண்பர்களுடனும் சமமான உறவையோ, வெளிப்படையான நட்பையோ வெளிக் கொணருவதில் அஸ்மிக்கு நிகர் அஸ்மியே

நாலு நண்பர்களில் ஒருவர் விடும் பிழை சில கணங்களில் மற்ற நண்பர்களின் உதவியுடன் கூட்டான சிரிப்பு வேடிக்கைப் பேச்சு அல்லது உண்மையை சொல்வதன் மூலம் பிழைகள் எங்கோ துரத்தியடிக்கப்படும்.

கலகலப்பான பேச்சுக்கிடையினில் அம்ஜத் பல்கலைக் கழகத்தில் தான் படிக்கும் பொழுது, அங்குள்ள கென்ரீனில் சாப்பாட்டு விபரத்தை ஒருக்கால் நண்பர்களிடம் குறிப்பிட்ட பொழுது, குறுக்கிட்ட அஸ்மி சாப்பாட்டு விபரத்தை அறிவதில் இலேசான அக்கறை செலுத்தினான். ஏனெனில் அஸ்மியும் பல்கலைக்கழகம் செல்லவிரும்பாதனாலாகும். 'பல்கலைக்கழக கென்ரீனில் முட்டைச் சாப்பாடு மூன்று ரூபா ஐம்பது சதம்' என்று அம்ஜத் சொன்னதும் 'மூன்று ரூபா ஐம்பது சத முட்டைச் சாப்பாட்டில், எத்தனை முட்டை வைத்துக் கொடுப்பாங்க' என்று கதையை குழப்பக் கேட்டான் ஆரீப். அப்போது நண்பர்களிடத்தில் ஒரு வகையான சிரிப்பு பறந்தன.

'ஏன் மூன்று முட்டை வைத்துக் கொடுப்பாங்க, என்னான் முசர்றப். அது இன்னும் சிரிப்பைக் கூட்டியது. இந்தச் சிரிப்பொலிகள் வேண்டுமென்றே இயல்பாக வந்தது தான்.

இருந்தாலும் குழப்பப்பட்ட கதையை உயிருட்டிய சிரிப்பு என்றாலும் அவர்களைப் பொறுத்து பொருந்தக் கூடும்.

ஆர்வத்தோடு இனி அம்ஜத் அண்மையில் அவன் பார்த்து ரசித்த அழகன் தமிழ் திரைப்படம் பற்றி குறிப்பிடுகையில் மலையாளப்பட நடிசன் மம்முட்டி அழகன் படத்துக்கு உயிர் கொடுத்திருக்கின்றார். தன்னுடைய சிறப்பான நடிப்பை வார்த்தைகள் குறைந்தாலும் அபிநய நடிப்பால் அசைவு கொடுத்து பாத்திரத்தின் தரம் குறையாமல் ஈடுபட்டு முத்திரை பதித்துள்ளார். சுருக்கமாக சொல்லப் போனால் என்னைப் போன்ற வித்தியாசமான ரசிகர்களை மம்முட்டியும் ஏன் அழகன் திரைப்படமும் ஏமாற்றவில்லை என்றான்.

'பாரு மச்சான் ஆரிப், அழகன் திரைப்படத்தில் மம்முட்டிக்கு ஒருவர் டெலிபோன் எடுக்கின்றார். அப்போது...' என்று அம்ஜத் சொல்லி முடிப்பதற்குள், 'டெலிபோன் நம்பர் என்ன' என்று இடையிலில் ஒரு நண்பன் கேட்டதும் அனுபவித்து அழகன் திரைப்படத்தை விமர்சித்த அம்ஜத் ஒரு வரடட்சி சிரிப்புடன் மேலே பேச முடியாது மௌனமாகி விட்டான் நண்பர்களுக்கிடையில் காணப்பட்ட சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் ஆரிப் கமலஹாசனின் குணா தமிழ் திரைப்படம் பற்றி மிகவும் ஆர்வத்தோடு விமர்சனம் சொல்ல முற்பட்டான்.

'தமிழ் திரையுலகில், கமலஹாசனில் பொதிந்திருக்கும் இயல்பான நடிப்பை வெளிக்காட்டிய ஒரு அற்புதப்படைப்பு 'குணா' திரைப்படமாகும். கமல், நாயகன் திரைப்படத்தைவிட ஒரு படி மேலான நடிப்பை 'குணா'வில் காட்டியிருக்கின்றார். கமலின் நடிப்பு அடுத்த தேசிய விருதை 'குணா' திரைப்படத்துக்கு பெற்றுக் கொடுத்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை... பாருங்களேன்.' என்று

நண்பர்களிடத்தில் சொன்னதும், நண்பர்களில் அஸ்மி
 'இனடக்கி கட்டாயம் குணா பார்ப்போம், நான் இன்னும்
 குணா பார்க்கவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டான். சிறிது
 நேரம் சென்றிருக்கக்கூடும். பிரதான பாதையில் சைக்கிள்
 ஒன்றில் தூரத்தில் இருவர் வருவது தெரிந்திருக்க வேண்டும்
 'என்னைக் காப்பாற்று கடவுளே, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்'
 என்ற பெண் குரல் கேட்டு நாலு நண்பர்களிலும் சீர
 மாற்றம் காணப்பட்டன. 'டேய், யரோ ஒருவன், ஒரு
 பெண்ணை சைக்கிளில் கடத்திக்கிட்டு வாறான் போல'
 என்றான் அம்ஜத். அப்போது அந்த சைக்கிள் நாலு நண்
 பர்களையும் நெருங்க கொஞ்சம் இடைவெளியிருக்கின்றது.
 டேய், ஆரிப், சைக்கிளை மறிரா, பயப்படாதே' என்றான்
 முசுர்றப்.

பயந்து நடுங்கிக்கொண்ட அஸ்மி 'ஒன்றும் செய்ய
 வேண்டாம் அவர்களை விட்டுவிடுங்கோ, நாக்கேன் வீண்
 வம்பு' சொன்னான். நண்பர்கள் நாலு பேரும் அரைகுறைத்
 துணிச்சலுடன் எதிரே வந்த சைக்கிளை நிற்பாட்டியதும்
 நண்பர்களுடைய எதிர்பார்ப்பு எண்ணம் பிழைத்துவிட்டது.
 நாலு நண்பர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பார்த்து, இலே
 சாக சிரிப்பு வந்தும் அடக்கிக்கொண்டு காணப்பட்டனர்.
 இந்நிலைக்கும் காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது.

நிற்பாட்டிய சைக்கிளின் வாறில் பொறுத்துக் கொண்
 டது போல், பெண்ணாம் பெரிய வயிறு கொண்ட இளவய
 துப் பெண்ணொருத்தி பிரவசத்துக்கான வேதனையைத்
 தான் அபயக்குரல் போல் வெளிக் காட்டியதனால் தான்.
 அச்சத்தம் என்பதையறிந்த நண்பர்கள் சிறிது நேரத்
 துக்கு தடுமாறிவிட்டார்கள். விசாரித்ததில் நாலு
 நண்பர்களுக்கும் இன்னும் நடுமாற்றம். சைக்கிளில் வந்த
 இருவரும் அயல்கிராமத்தைச் சேர்ந்த வேற்றுமக்களாக
 ஊரைப் பாதுகாக்கும், ஊர்காவல் படையினரின்

அனுமதியோடு, அந்தக் கிராமத்துக்குள் நுழைந்தவர்கள் இருவரும் என்பதை அறிந்ததும், பிரசவ வேதனையால் அவதியுறும் பெண்ணைக் காப்பாற்ற நாலு நண்பர்களும் ஒருவாறு முடிவுக்கு வருவதற்கிடையில் 'தம்பிமார்களே, என் பெயர் சிவா. எங்கட கிராமத்தில் மருத்துவ விடுதியில்லை. உதவிக்கு எனக்கு யாருமில்லை தைரியத்தோட இந்த ராத்திரியில உங்கட கிராமத்துக்கு வந்திற்றன். என் மனைவி பிரசவத்துக்காக போராடுறா. எப்படியாவது காப்பாற்றுங்க. நம்பினவனுகள கைவிடாத கிராமம் உங்க கிராமம் என்பதை நினைத்துத்தான் இப்ப வந்தேன்' என்று பிரசவத்துக்காக போராடும் மனைவியின் கணவன் சிவா சொன்னதும். நாலு நண்பர்களினதும் சிரிப்புக்கள் எங்கோ ஓடி ஒழிந்து கொண்டன. அடுத்த கணம் நாலு நண்பர்களும் அவசியமாக அவசரமாக செயல்பட்டனர். சில நிமிடங்கள் கழிந்தன அதற்கிடையில் அஸ்மி ஆட்டோவை எங்கிருந்தோ வாடகைக்கு எடுத்து வந்தான். சைக்கிளை விட்டு இறங்கி, அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சிவாவின் மனைவியை, ஆட்டோவுக்குள் ஏற்றினார். ஊரின் நடுவே இருக்கும், மருத்துவ விடுதிக்கு, ஆட்டோ வேகமாகப் புறப்பட்டது. மருத்துவ விடுதியில் தாதுமாரின் அவசர சிகிச்சையின் பின்னர், பெண் குழந்தை பிறந்தது. சிவா மிகவும் மகிழ்ச்சியில் காணப்பட்டான். உரிய நேரத்தில் உதவி செய்த அந்த நாலு நண்பர்களையும் மிகவும் மனம் கூர்ந்து வார்த்தைகளால் வணங்கினான் சிவா.

நாலு நண்பர்களுக்கும் ஒரு இரவுப் பொழுது, வித்தியாசமாக நல்லது செய்தோம் என்ற பிரதிபலிப்பை, ஒரு உள்வாங்கலை அவர்கள் மனதில் ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

தொட்டுவிடும் தூரத்திள்

‘பீப்..... பீப்...’ என்று வாயினால் ஒலி எழுப்பி இரண்டு கைகளிலும் ஒரு தகர வளையத்தை பிடித்துக் கொண்டு, குறுக்கு மறுக்காக காரோடுவது போன்ற பாவனையைக் காட்டிக் கொண்டு அமைதியான அந்தக் கிராமத்தின் பாதைகளினூடே பலருக்கும் தொந்தரவு கொடுத்தவனாக ஓடினான் ஹமீட்.

“டேய் கிறுக்கு, கொஞ்சம் நில்லுடா. என்னோட தான் நீ படிச்ச. இப்ப நான் ஒலெவல் எக்ஸாம் பாஸ் பண்ணிவிட்டேன். எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசம் தெரியுமா? நீ என்ன வேலை செய்யுற? கிறுக்கு வேலை செய்து உங்க வாப்பாட மானத்தை போக்குறயே. ஒன்ட வயது என்ன நீ செய்யும் வேலை என்ன மக்குப் புத்தியா உனக்கு? வாறென்டா கிறுக்கா” என்று ஹமீதினைப் பார்த்து இடைமறித்த அன்சார் சொல்லி முடித்ததும் தான் தாமதம் “டேய், நானெடா கிறுக்கு. நீதான்டா கிறுக்கன்.” என்று கோபத்துடன் சொல்லிக் கொண்டே ஹமீட், அன்சாரின் கன்னத்தில் பளார் என அறைந்தான்.

'என்ரா எங்கு அறைஞ்ச' அன்சார் கேட்டதும் 'நான் தான் கிறுக்கு அப்படித்தான் செய்வேன்', கோபத்துடன் பதிலைக் கூறிவிட்டு மீண்டும் பீப் பீப் என்று ஹோண்டை அடித்துக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கினான் ஹமீட்.

சிறிது நேரம் ஓடுகின்ற ஹமீதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அன்சார் 'தமக்குள்ளும் பிழையிருக்கு' என்று தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

அன்சாருக்கு மட்டும் ஹமீட் அறைந்தது புதிதல்ல. அந்தக்கிராமத்தில் எத்தனையோ பேருக்கு இப்படி நிலைமை. வீண சண்டை, வீணவம்பு அவனைப் பொறுத்தளவில் அடுக்கிச் கொண்டே போகலாம். ஹமீட் எட்டாம் வகுப்போடு படிப்பை அலட்சியம் செய்தவன், செய்யும் வேலைகளில் சிறுமைத்தனம் இருந்தனால் கிறுக்கன் என்று அவன் வாழும் சூழலில் மருடம் சூட்டப்பட்டான். இந்நிலையில் அவன் செய்வது எல்லாம் சரீதான் என்று நினைத்துக் கொள்வான். அவனை எதிர்ப்போருக்கு அவன் கொடுக்கும் தண்டனைகள் அதிகமதிகமெனலாம்.

தினமும் ஹமீதினைப் பற்றிய குற்றங்கள் அவனுடைய வாய்பா ஜமாகிரைப் போய்ச்சேரும். அவர் எத்தனையோ முறை அவனைத் தண்டித்திருப்பார். இருந்தும் தண்டனைகள் பிரயோசனமற்றதாகவே போய்விடும். ஜமாகிர் கொடுத்த தண்டனைகளைப் பொருட்படுத்தாது ஹமீட் அவனும் அவன் செயல்பாடுமாகவே காணப்பட்டான்.

ஹமீதின் எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை வைத்த ஜமாகிர் கடும் பிரயத்தனத்தின் பின் ஒருவாறு மௌலவிப் பட்டம் வழங்கப்படுகின்ற 'மத்ரசா'வுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கிருந்து ஒரு மாதத்தின் பின் 'மத்ரசா' அதிபருக்கு டிமிக்கி

கொடுத்து விட்டு ஒடோடி வந்த ஹமீட் இன்னம் செல்ல வேண்டில்லை. இந்த முயற்சியில் தோல்வி கண்டது தந்தை சாபான் ஜமாகிருக்கு அதிக துக்கங்களை கொடுத்தது.

சுதந்திர எண்கின்ற அடிப்படையில், தான் ஒரு பிள்ளைக்கு செய்கின்ற எல்லா சரிவரச் செய்தும் விதிவிலக்காக ஹமீட் கிறுக்கனாக இருப்பதை நினைத்து எத்தனை மூன்றே விதிகளின் விளிம்புக்கே சென்றிருப்பார் ஜமாகிர்.

சாய்மனைக் கட்டிலில் சாய்த்தவரின் மனம் சங்கடப் பட்டது. ஒன்றிரண்டு குற்றங்களுக்கும் தான் ஹமீதுக்கு கொடுத்த தண்டனைமை எண்ணிப்பார்த்தார். ஹமீட் புல்லுக்கிடீர் விளையாடிய போது ஏற்பட்ட சண்டையில் ஒரு வாய்விட்டு தலையை தடியினால் பதம் பார்த்து இரத்தம் வீழ்விட்டுக் கொண்டு வந்த அந்த நிலையில் வைத்தியச் செலவை ஒப்புக் கொண்டது. அந்த குற்றத்துக்கு தண்டனை மீளும் ஹமீதின் இருகைகளையும் கட்டி விட்டு கண்ணுக்குள் மிளகாய் தூள் தூவியது. ஜின்னா முதலாளியின் கையில் திசூடியதற்காக தீக் கொள்ளியினால் கையைச் சுட்டது இந்தத் தொடரில் எறும்புகள் கூடி நிற்கும் மரத்தில் கட்டி வைத்தது. துலாந்தில் கட்டி விட்டு, துலாந்தை உயர்த்தியும் பணிந்தும் பலமுறை தொப்பென விட்டது. கடைசியாக கொடுத்த தண்டனைதான் மொட்டையடித்து விட்டது. சித்தனையையும் எண்ணிப் பார்த்த ஜமாகிர் 'ஆண்டவனே இனியும் அவனுக்கு என்னால தண்டனை கொடுக்க முடியாது. இனி நீதான் அவனுக்கு நல்ல புத்திய கொடுக்கணும் என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டவரின் கண்கள் பனித்தன.

அன்சார் மகிழ்ச்சியில் காணப்பட்டான், அவன் ஏவெல்லப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்ததன் காரணமாக 'கெம்பஸ்'

அனுமதி கிடைத்ததை நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டு வரும் வழியினில் ஹமீதின் கண்டவன் எதற்கும் இவனும் ஆரம்ப காலத்தில் நண்பன் தானே என்று நினைத்துக் கொண்டு 'ஒரு விடயம் தெரியுமா ஹமீட் உனக்கு என்னதும்' என்ன விடயம் சொன்னு' எனக்கு கெடப்பட்டு அனுமதி கிடைச்சிருக்கு' 'அப்படி என்றால் என்ன வேலை அதைப் பற்றி தெரியாது' என்று ஹமீட் சொன்னதும் அதைப்பற்றி அன்சார் சிறுவனக்கம் கொடுத்து விட்டு சில புத்தகங்களை யும் கூறினான்.

அன்சார் அவனுக்கு கூறிய வார்த்தைகளை அவன் மதித்தானோ இல்லையோ, ஹமீதின் அடியிலிருந்து தப்பிக் கொண்டான் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஹமீட், வாகனத்தின் இரைச்சலை வாயினால் வரவளைத்துக் கொண்டு, பீப்... பீப்... என்றவாறு ஓடத் தொடங்கினான். கைகளில் வளையமும் கூடவே பாதையில் பலரும் வேடிக்கையாக அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு சிரித்தனர். கொஞ்ச தூரம் ஓடியவன் அடுத்த சந்தியில் வந்த வேகத்தில் திரும்பும் போது எதிர்பாராத விதமாக அந்த நிகழ்வு நடந்தது.

பாடசாலைக்கு ஈவினிங் கிளாசுக்கு செல்ல வந்த இளமங்கை, தன்னை அலங்காரப்டுத்திக் கொண்டு புன்னகையை சொந்தமாக்கிய முகத்தோடு வந்த ஜிப்ரியா மீது மோதி இருவரும் பாதையில் விழுந்தனர்.

சந்தியில் சனக் கூட்டம் இல்லை. ஏன் ஜனங்களே இல்லை என்று சொல்லலாம். அந்த மோதலிலிருந்து விடுபட நினைத்திருந்த எழும்ப இருவருமே முடியாதவர்களாக காணப்பட்டனர். உதவிக்கு யாருமில்லை காயங்கள்

Digitized by Noolaham Foundation, noolaham.org | aavanaham.org

நோவர்கள் ஏற்பட்டதா இல்லை. ஓநகரில் ஓநகர்ப்பட்டினர்களாக ஜிப்ரியாவும் ஹமீதும் நிலத்தில் கிடந்தனர். அந்த போதலில் தங்களை ஒரு கணம் மறந்தனர் என்றாலும் பொருந்தது. சிறிது நேரத்தின் பின்னர் தனது உடைகளை சரி செய்தவன் எதற்காக கிறவல் படிவுகளை உடையில் ருந்து சரிசெய்த ஹமீட், ஜிப்ரியாவை தூசுகி நிலத்திலிருந்து எழுப்பியதும் அவள் பக்கென கைகளை அடித்துவிட்டு தனது உடைகளைப் பார்த்தான். அவளுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலைமை. தான் அணிந்து வந்த வெள்ளை நறுசர், அதற்கிசைந்த சட்டை, பார்தா என்பன கிறவல் படிந்திருந்தன. வெள்ளை நிறம் கிறவல் நிறமாக மாறியதைக் கண்டு கோபம் வந்தாலும் ஏனோ அடக்கிக் கொண்டு இலோசாக ஹமீட்டை பார்த்தவன் 'பொல்லாத கிறுக்கு ஹமீட்' என்று கொல்லிக் கொண்டு மீண்டும் பாடத்துக்கு செல்ல முடியாததை உணர்ந்தவன் அவசரமாக விட்டுக்கு விரைந்தான்.

அவள் போலதையே பார்த்து நின்ற ஹமீட் அவனாக இல்லை. வழமையாக வாகனம் ஓட்டும் விதத்தை மாற்றி, நடக்கலானான். என்னமெல்லாம் அந்த நிகழ்வு பற்றித் தான். அவனைப் பொறுத்தவரை அந்த நிகழ்வு விபத்து அல்ல என்று சொல்லத் தோன்றும்.

கொஞ்ச நாளாகவே, ஹமீட் தன்னிடம் கிறுக்குத்தனம் இதர கூடாத செய்கைகள் என்பனவற்றிலிருந்து விடுபட்டனாகவே காணப்பட்டான்.

மோதல் ஏற்பட்ட அந்த சந்திக்கு அடிக்கடி செல்வதும் ஜிப்ரியா பாடத்துக்கு மோதல் பார்த்து ரசிப்பதும், மீண்டும் அப்படி ஒரு மோதலை வேண்டாமென்றே ஏற்படுத்தலாம் என்று நினைப்பதும் பின் ஏன் இந்த எளிய புத்தி

என்று நினைப்பதுமாக சில நாட்களை நகரவிட்டான். ஏதோ ஒன்றை இழந்தவன் போலும், இழந்ததை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்ற துடிப்புமாகவே காணப்பட்டான். அவனது நினைவில் அவன் முகத்தில் இளமை உட்கார்ந்திருப்பது, அவன் கன்னங்களில் இரத்த ஓட்டம் பாய்வது, அவன் அழகை மெருகட்டி, தன்னை ரசிக்கச் செய்வது, அவளை ஏன் தினமும் பார்க்க வேண்டும், அவன் அழகை நேரில், கனவில், நினைவில் ஏன் கண்டு சலனப்பட வேண்டும். இந்த நிலை அவனில் குழப்பத்தை மட்டுமல்ல மகிழ்ச்சி பிரவாகமும் கூட என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஹமீட் அடிக்கடி மனம் மாறியவனாக, நடை உடை அத்தனைவிலும் புதுமையாகவே காணப்பட்டான். சில நாட்களாகவே அவனைப் பற்றிய குற்றங்கள் குறைந்து குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டதை வியப்புடன் எதிர் நோக்கிய ஹமீட்டின் தந்தை ஜமகிர் 'இப்போது என் மகன் திருந்தி விட்டான். இனி பிரச்சினை எழ வாய்ப்பில்லை. இந்த திருந்திய மகனை நான் மெளத்து வரைக்கும் பார்க்க ஆண்டவன் தான் துணை புரிய வேண்டும்.' சந்தேகத்தில் மிகுதியால் தன் நண்பன் மிக்ஸாரிடம் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வார்.

ஹமீட் நீண்ட நேரமாக தலையை ஆலங்கரித்து, அழகானசேட் அணிந்து விட்டிருந்து நடக்கக் தொடங்கினான். அவன் இதயத்தை காயப்படுத்திய, மனதில் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்திய சனநடமாட்டம் குறைவாக இருக்கும் சந்தியை, மோதல் ஏற்பட்ட சந்தியை தரிசிப்பதற்காகத் தான், அவன் எதிர்பார்ப்பு பிழைக்கவில்லை. காதல் அகராதியின் ஏடுகளை புரட்டப் போகும் முதல் தடவை அனுபவத்தை அனுசரிக்கவே தயாரான நிலையில், அவனுக்கு ஜிப்ரியா சற்று தூரத்தே வருவது தெரிந்தது. துணிச்சலான

முடிவை எடுத்துக்கொண்டவன், எதிரே வரும் ஜிப்ரியான் டம் "கொஞ்சம் நிக்லுங்க, கொஞ்சம் பேசணும்" என்று சொன்னதும், அதனைக் கேட்டு, அக்கம் பக்கத்தை பார்த்தவன் எவருயில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு 'கொஞ்ச விசயமா, நீங்க தாராளமாக பேசுங்க' எதிர்பார்த்தவன் போல் நிதானமாக சிலவார்த்தைகளை ஹமீதிடம் பேசினான்.

அந்தக்கிராமத்தில் ஹமீதினை முதன் முதலாக நீங்கள் என்று முன்னிலைப்படுத்திய நபர் ஜிப்ரியா என்பதை நினைக்கும் போது மகிழ்ச்சியடைந்தான். தலையை கோதியவன் ஏதோ வெட்கத்தில் பேச வாயெடுத்தான். ஆனால் திட்டமிட்ட அந்த வார்த்தையை எப்படி சொல்வது என்று சங்கடப்பட்டபோது, அவனை முந்திக்கொண்டு 'ஆட்கள் வருவதற்கிடையில் நீங்க தைரியமா சொல்லுங்க' என்று ஜிப்ரியா சொன்னதும், அவனது துணிச்சல் அதிகரித்தது. சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் 'நான் உங்கள் வீரம்புகின்றேன்' என்று நளினத்துடன் சொன்னபோது, இந்த வார்த்தை ஒரு வரவேற்பு விடயமாகவே ஏற்றுக்கொண்ட ஜிப்ரியா சிறிது யோசித்தபின் பதிலுக்கு அவளும் உறுதியான வார்த்தைப் பிரயோகங்களை பிரயோகித்தான்.

'நீங்க எப்ப என்னோட மோதியெய்ளோ, உங்க உடல் எப்ப என்மீது பட்டதோ. அன்றிலிருந்து என் இதயத்தின் லப்டப் ஓசையில் உங்கள் பெயரே உச்சரிக்கப்படுகின்றது. உங்க நினைவு என்னை துரத்துகின்றது எனவே நான் இனி உங்களுக்குத்தான் சொந்தமானவன் போதுமா)' என்று பதட்டமில்லாமல், பயமில்லால் ஜிப்ரியா சொன்ன அந்த வார்த்தைகளை கேட்டு சந்தோசங்களால் ஓரண்டு சிறகு செய்து ஆகாயத்திலே பறப்பது போல எண்ணங்கள் ஹமீதிடத்தில் காணப்பட்டன.

சில நாட்கள் நகர, காதல் வரகனத்தில் ஏறி கதைகள் பல சொல்லியிருப்பார்கள்.

அன்று மட்டும் கண்டிப்பான கட்டளையாக ஜிப்ரியா சொன்ன வார்த்தைகளை நினைத்து சங்கடப்பட்டான். அதற்கும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்தது. அவன் ஒரு பட்டதாரியாக வரவேண்டுமென்ற பிடிவாதம். பட்டதாரியாகினால்தான் அவளை அடையமுடியும் என்பதை ஜிப்ரியா வலுக்கட்டாயமாக கூறியது மட்டுமல்லாமல், பட்டதாரியாகுவதற் குமுளையை அதிகம்செலவழிக்க வேண்டும் படிப்புக்கு வேண்டிய சகல உதவிகளையும், அவள் செய்கின்றேனென்று உறுதிப்படுத்தியதும் எல்லாம் நடக்கக்கூடிய காரியமா என்று முனையோட்டம் கடுமையாக ஹமீதுக்கு வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

ஜிப்ரியா, அந்தக்கிராமத்தில், அரிசி ஆலை, பல ஏக்கர் காணி, தோட்டங்கள், மாடு வைத்திருக்கும் குறிப்பிடக்கூடிய பணக்காரர்களுள் உச்சத்தை அடைந்த பைசால் ஹாஜியாரின் ஒரே ஒரு செல்வமகன். செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவள்,

அவள் ஒலைவல் படிக்கும் ஆரம்பகால கட்டத்தில்தான் எதிர்பாராத அந்த காதல் விபத்து ஹமீதுக்கும் அவளுக்கு மிடையில் ஏற்பட்டன. அன்றிலிருந்து அவளையே நினைத்து யாரிடமும் சொல்ல முடியாமல் தனக்குள்ளேயே நினைத்து ஏங்கினாள். அதற்கு விடையும் கிடைத்தது. அவள் ஹமீது ம் காணப்பட்ட சமூகத்தால் சொல்லப்பட்ட கிறுக்குத்தனம், திருட்டுத்தனம் வம்பன். உதவாதவன் என்பவற்றையெல்லாம் நொடிப்பொழுதில் மறந்து அவனின் அழகான உருவத்தையே விரும்பினாள்.

அவன் மீது அவனுக்கு காதல் ஏற்பட்டது. அவன் மீது அவளுக்கு காதல் ஏற்பட்டது. 'லவ் இஸ் பிளைன்ட்' என்பார்கள், இவர்கள் இருவரினது காதலைப் பொறுத்த மட்டில் காதலுக்கு கண் இல்லை என்பது சரியாகத்தான் இருந்தது. அந்த அளவுக்கு இறுக்கமான காதல். ஆயுதங்கள், அணுகுண்டுகள் கூட இவர்களின் காதலுக்கு தடையாக இருக்க ப்யப்படக்கூடும் என்றாலும் பொருந்தலாம்.

ஜிப்ரியாவின் தகப்பன் பைசாக் ஹாஜியார் கண்டிப் பானவர். மகன்டத்தில் அதிக செலவு வைத்ததன் நிமித்தம் தனது அந்தஸ்துக்கு ஏற்றவனாக எதிர்கால எதிர்பார்ப்பில் ஜிப்ரியாவுக்கு ஒரு பட்டதாரி மாப்பிள்ளை எடுக்க வேண்டும் என்ற முடிவில் இறுக்கமாக இருந்ததன் விளைவுதான் ஹமீதை உரு பட்டதாரி ஆகி தனக்கு சொந்தமாக்கிக் கொள்ள முடிவெ எடுத்து தன்னுடைய முயற்சியில் ஹமீ தினை பிறைவேற்றாக படிக்க வற்புறுத்தி அதில் கவனம் செலுத்தி, அதற்குரிய வழிவகைகளையும் சொல்லிக் கொடுத்தான்.

ஹமீட் பழைய தனங்களிலிருந்து விடுபட்டு முற்றாக மாறிப்போனான். தன் தகப்பன் ஜமாஹீரின் உதவியுடன் ஜிப்ரியாவின் வழிகாட்டலுடன் வெட்ச்சுத் தூக்கி எறிந்து விட்டு ரியூட்டறிகள் மூலம் ஒலெவல் படிக்கத் தொடங்கிய தும், இச்செய்கை அந்தக் கிராமத்தவர்களுக்கு வேடிக்கையை கொடுத்தன. இருப்பினும் கண்டும் காணாதது போல் எதையுமே சட்டை செய்யாது அவன் படிப்பிலே அதிக கவனம் செலுத்தினான். எட்டுப் பாடங்களையும் இரவுபகல் என்று பாராது கண்ணும் கருத்துமாக படிக்கலானான்.

அவன் ஒலெவல் பரீட்சையில் ஜிப்ரியாவையும் விட திறமையாக சித்தியடைந்தான். ஹமீதினது 'றிசல்ட்' ஊரில்

பலரும் பேசக்கூடியதாக இருந்தன. புது ஆர்வம் பிறக்க ஏலெவல் பரீட்சைக்கு தன்னை தயார்படுத்தினான்.

ஆதிலும் நல்ல முடிவு. பீ. ஏ. பட்டப்படிப்புக்கு 'கெம் பஸு'க்கு ஹமீதுக்கு அனுமதி கிடைத்தது. ஆனால் ஒரு சில புள்ளிகளினால் ஜிப்ரியாவுக்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை. தன்னைப்பற்றி அதிக அக்கறை கொள்ளவில்லை ஜிப்ரியா. தான் கெம்பஸுக்கு செல்லாவிட்டாலும் தன்னை அடையவ்ருக்கும் ஹமீட் ஒரு பட்டதாரி ஆக வேண்டுமென்பதில் முனைப்பாக இருந்தான்.

மூன்று வருடங்கள் கழிந்தன. ஹமீதின் பெயருக்குப் பின்னால் பீ. ஏ. என்ற பட்டத்தையும் மகிழ்ச்சியுடன் சுபந்தான். ஆசிரியத் தொழிலும் கிடைத்தது.

வாழ்க்கையில் புதிய திருப்பத்தில் ஹமீட். ஆனால், அவன் மனம் அடிக்கடி வேதனைப்பட்டுக் கொள்ளும். எவ்வளவோ சிரமங்களுக்குள்ளும் தன்னை ஒரு பட்டதாரி ஆக்கி சமூகத்தில் தல்ல நிலமையில் நாலு பேர் மதிக்கக்கூடிய வகையில் ஆசிரியத்தொழிலையும் செய்து கண்ணியத்துடனும் கைக்குழந்தையுடன் காலம் கடடுத்து ஜிப்ரியாவுடன் என்றாலும். அவன் பல்கலைக்கழகம் செல்லாது தோல்வி கண்டது வேதனைதான்.

ஆனால்.....ஜிப்ரியாவுக்கு, அவன் தொட்டுவிடும் தூரத்தில்! இன்னும்.....ஹமீதுக்கு, அவன் தொட்டுவிடும் தூரத்தில்!

அந்த நிறங்கள் வெளிச்சத்தில்

இரவு ஒன்பது மணி.

“உம்மா எனக்கு கடும் பசியா இருக்குதுகா, எதையென்றாலும் தாகா சாப்பிடுவம்” என்று நபீர் பசிதாங்காமல் சொன்னதும்.

“நீ மட்டும் தான பசியோட, இஞ்சபாரு உன்னோட சேர்த்து இந்த குடிசையில ஆறு ஜீவன்கள் பட்டணிப் போராட்டம் நடத்துதுகள். எல்லாவற்றையும் பொறுத்தது போல, இன்று இரவையும் சமாளிச்சுக்கோ நாளை விடிஞ்சா சாப்பாட்டைப் பற்றி யோசிப்பம்.” நிதானமான பதிவை நபீரின் தாய் நழீபா கூறினாள்.

நபீர் இந்தப் பதிவை வழக்கமான பதிலாக ஏற்றுக் கொண்டாலும், கோபித்துக் கொள்ளவோ, அட்டகாசம் பண்ணவோ, அடம்பிடிக்கவோ முடியாது என்பதை உணர்நவன், தன்வீலையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு இறுதி முடிவுக்கு வந்தவனாய் குடிக்க கொஞ்சம் தண்

ணீரை பெற்றுக் கொண்டு நித்திரைக்காக குடிசையில் இருந்த பழம்பாயில் படுத்துக்கொண்டான்.

நீண்ட நேரமாகியும் நித்திரை, அவனை எட்டித்துக் கொள்ளவில்லை. கண்களை மூடி என்ன பிரயோசனம் மூளை ஓய்வு நிலையை அடைய வேண்டுமே. அப்போது தான் நித்திரையை நிஜமாக்கலாம். ஆனால் அவனின் வயிற்றைப் பசி துளைக்க நித்திரை எங்கோ ஓடி ஒழிந்து கொண்டது. பாயில் படுத்த அவன் பலமுறை எழுந்து பசி உணர்வை குறைக்கும் விதமாக மண் கூசாவில் இருக்கும் குளிர்ந்த நீரை குடிப்பதும், மீண்டும் படுப்பதுமாக அந்த இரவை பசிப் போராட்டமாகவே விரட்டிக் கொண்டான்.

காலை ஆறு மணி.

இயற்கைக் கடன்களை முடித்த நபீர், தேநீரை எதிர்பார்த்து வீட்டு வாசலின் முன்னே அங்குமிங்குமாக நடந்தான். மகன் நபீரின் எதிர்பார்ப்பு பிழைக்கக் கூடாது என்பதற்காக அவசர அவசரமாக தேநீரை அடுப்பில் இருந்து இறக்கிய நழீபாவுக்கு மற்றுமொரு பிரச்சினை காத்திருந்தது. தேநீரை குடிக்க சீனி வேண்டும். மகன் நபீரை மட்டும் சமாளிக்க சீனி கொஞ்சமாவது கிடக்கும் என்ற நப்பாசையில் சீனி ரின்னை திறந்த போது ஏபாற்றந்தான் அவளுக்கு. வழிச்சுத் துறைத்தது போல் வெறுமனே சீனி ரின் காட்சி கொடுத்தது.

'மகன் கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொள்' என்று கூறிக் கொண்டே நபீரின் தாய், பச்சத்து வீடான றசீனின் உம்மா, கொஞ்சம் வசதியாக இருப்பதனால், சீனி கொஞ்சம் கடனாக வாங்கலாம் என்ற நினைப்பில், தயக்கத்துடன் சென்றவள் துணியை பிரகனப்படுத்தியது போல்

‘கொஞ்சம்-சீனி தாங்க நிசீர் உம்மா’ என்று சொன்ன தும், அந்த வார்த்தை மதிப்பில்லாத வார்த்தையாக பரிணமித்தது. பதிலுக்கு “எங்கிட்ட சீனியுமில்லை கூனியுமில்லை, விடிஞ்சா இதுதானா உன் தொழில், ஒவ்வொரு வீடாக கேட்டுத் திரிவது.” என்று நிசீன் உம்மா நறுக்குத்தெறித்தாற் போல் சொன்னதும், வார்த்தைகளின் பாதிப்பில் மெளனமாகி வீட்டுக்குச் சென்று, ஒரு மூலையில் இருந்து கொண்டே நழீபா அழத் தொடங்கினாள்.

“ஆண்டவனே, ஏன் ஏன் குடும்பத்தை இந்நிலைக்கு ஆழாக்கினாய். சோதனையையும் வேதனையையும் ஏன் ஏழ்மைக் குடும்பத்துக்கு சொந்தமாக்கிட்டியே. உழைப்புக்கு ஏன் மகன் தயாரானாலும் உழைக்கும் வழியை காட்டுறாயில்லையே. ஒரு வேளைச் சோற்றுக்காவது வசதியான உழைப்பை ஏன் மகனுக்கு ஏன் குடும்பத்துக்கு நீ காட்டக் கூடாதா?” துயரங்களை சுமைகளை அழுது கொண்டே நழீபா வெளிக்காட்டியதும் இப்போது தன் தாயை அமைதிப்படுத்த ஆறுதல் வார்த்தையை தன் பசி நிலையை மறந்து சொன்னாள் நபீர்.

கொஞ்ச அப்பாவித்தனம் நிறைந்த நபீர் இளமைத்துடிப்புள்ளவன். வாலிபத்தை அடைந்தவன். படிப்பு அவனுக்கு ஏறாத ஒரு விடயம். இதன் நிமித்தம் யாரும் அவனுக்கு தொழில் கொடுக்க முற்படவில்லை. அவனது தந்தையின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த குடும்பம் தவிர்க்க முடியாதபடி தந்தையின் விபத்து மரணத்தினால் ஏற்கனவே இருந்த இலேசான வறுமை இன்னும் உயிரூட்டப்பட்டது. இதனை உணர்ந்தவன் ஒன்றும் பெரிதாக குடும்பத்துக்கு செய்ய முடியவில்லையே என்று நபீர் அடிக்கடி யோசிக்கத் தொடங்கினான். தன்னை நம்பியிருக்கும் தாய், தம்பி, தங்கைகள் எல்லோருக்கும் இறைவன் ஒரு வழியை காட்ட

வேண்டுமென்று மட்டும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை
கூவனிடம் காணப்பட்டது.

இரவு ஒரு மணி.

கருமேகக் கூட்டம் வானத்தில், திடீரென வானம் அழத்
தொடங்கியது. இவ்வானத்துக்கு ககம் என்றாலும் மறுபு
றத்தில் ஆயிராயிரம் கவகலகளை உள்ளடக்கி தூங்கிக்
கொண்டிருக்கும். அந்த ஏழ்மை ஜீவன்களின் நித்திரையை
அல்லவா குழப்பும் என்பதை அழகினர் மழைத்துளிகள்
யோசிக்கவில்லையே. சக்கத்து வீடுகள் வெல்லாம், மழையின்
ஒசையை நாலா டாக் கேட்டு மனித ஜீவன்கள் நிம்மதி
யாக தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, நபீர் மட்டும் தன்
சகோதரங்களுடன் தூக்கம் குழப்பப்பட்டு, பாதிராத்திரி
யில் மழைத்தீளிகள் குடிசையெங்கும் ம்மானடிக்க வேத
னைகளுடன் வெளியில் செல்ல முடியாதவாறு மழைத்துளி
களின் குளீனால் ஓடுங்கிப்போய், இருள் சூழ்ந்த அந்தக்
குடிசையில் மழைத்துளிகள் ஒழுகாத ஓரிடத்தில் தங்களை
பாதுகாத்துக் கொள்ள ஒதுங்கினர்.

சிறிது நேரமிடக்கும், மழை பெய்ந்து ஓய்ந்துவிட்டது.
மனங்கள் தேற்றப்பட்டாலும், மீண்டும் குடிசையில் படுக்க
முடியாதபடி எங்கும் ஈரம், என்ன செய்யலாம் என்பதை
புரியாதபடி, அந்த ராத்திரியில் கேறுவீட்டுக்குச் சென்று
இடம் கேட்டு மற்றவர்களின் நித்திரையை குழப்பவும் முடி
யாது என்பதை உணர்ந்த நிலையில் சகோதரர்களின் கணப்
பொழுதின் கஷ்டத்தையும் புரிந்து கொண்டு சங்கடப்பட்ட
நிலையில் காணப்பட்டான் நபீர்.

காலை பத்து மணி.

குடிசையில் ஒரு மாநாடு. மழையில் இருந்து தங்களைப்
பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக நபீர் தன் தாயிடம் குடி

சைக்கு கிடுகு வாங்கி கட்டவேண்டும் என்னும் யோசனையை சமர்ப்பிக்க அது ஆராயப்பட்டு முடிவில் வழமையான ஏழ்மைச் சங்கடங்களின் பின்னடைவில் தோல்வியுற்றன இந்த மழை தொடர்ந்து பெய்யவா போகின்றது எனத் தன் மனதை தேற்றியதுடன், சகோதரங்களையும் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான் நபீர்.

நபீர் வேலை தேடித்தேடி தெருவாய் அலைந்தான். இறுதியில் அவனுக்கு கொஞ்சம் சிரமமான வேலை. மனதில் நம்பிக்கை ஏற அந்த வேலையை செய்வதற்கு இணங்கினான்.

அப்போது, கடும் தைரியத்துடன் லொறியில் இருந்த நெல்லு முடைகளை தன் தோளில் சுமந்து அரிசி ஆலைக்குள் சமர்ப்பிக்கும் வேலைதான் அது. ஒரு முடை தூக்கினால் இரண்டு ரூபா ஊதியமாக கிடைக்க வேண்டும். அவனின் மனதில் பதினைந்து முடையாவது தூக்கவேண்டுமென்ற பிரயத்தனம். எப்படியோ இரண்டு முடையை தூக்கிவிட்டான். மூன்றாவது முடையை லொறியில் இருந்து தூக்கும் போது ஏதோ ஒரு சிரமம் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது.

மிக பலமான வேசத்துடன், தன் தோளில் படுத்தப் பட்ட அந்த நெல்லு முடையை தூக்கிச் செல்லும் போது முன்னேற முடியாமல், தனக்கு மேல் நெல்லுமுடை கிடக்க கீழே விழுந்தான் நபீர், அவசரமாக அவனுக்கு உதவி செய்யப்பட்டது தண்ணீர் கொடுக்கப்பட்டது. முற்றாக தண்ணீரை மளமளவெனக் குடித்தவன் மீண்டும் நிலைக்கு வந்தவனாக எழுந்து நின்றான். அவன் மனத்தில் தைரியம் இழந்த தன்மையும், தன்னை இயலாதவன் என்பதை தனது செயல் காட்டிக் கொடுத்து விட்டதை உணர்ந்தவன் தனக்குள்ளே வெட்கப்பட்டுக் கொண்டான். சிறிது நேரம் கழிந்த

பின், ஒரு துணிச்சலுடன் மீண்டும் லொறிக்குப் பக்கத்தில் சென்று, நெல்லு மூடையைத் தூக்க எத்தனித்த போது "தம்பியே இனித் தூக்கத் தேவையில்லை. அது பலமுள்ள வர்களின் வேலை. நீ தூக்கும் போது உனக்கு ஏதுமாய்டுச்சு என்றா பாரமும் பழியும் என்னிலகான்" என்று இவேசான குரலில் மன்கூர் முதலாளி சொல்லிவிட்டு, நபீரின் கையில் ஐந்து ரூபாவைத் திணித்தான்.

ஒன்றும் பேச முடியாதவாறு, அவமானம் ஆட்கொண்டவனாக, அந்த இடத்தை விட்டு விட்டுக்கு நகர்ந்தான். நேரமும் பகல் போசனத்தை நெருங்கியது. சாப்பிட அமர்ந்தான், கூடவே குடும்ப சகோதரங்களும் இணைந்து கொண்டனர். தன் தாய் நழீபா, விட்டு வேலையான பாத்திரங்கள் கழுவுதல், சமையல் வேலை செய்து கொடுத்தல் என்பவற்றிலிருந்து கிடைத்த வருமானத்தி் தான் அந்தச் சாப்பாடு என்பதை நபீர் உணர்ந்த போது கடும் வேதனைப் பட்டுக் கொண்டான். சாப்பாட்டை ஒருவாறு சாப்பிட்டு முடிந்தவனுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி தாய் நழீபா சொன்னாள்.

அவனது கிராமத்தில் மிகவும் ஆடம்பரமாக நடைபெற இருக்கும் மலிக் முதலாளியின் மகள் ஸாயிதாஷின் திருமணச் செய்திதான் அதுவாகும்.

மிகவும் சந்தோசப்பட்ட நபீர் உடனே "உம்மா கவலைப்படாதிங்க, எப்படியும் நானும் அங்கு சென்று, சாப்பிட்டு விட்டு, உங்க எல்லோருக்கும் புரியாணிச் சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு வருவேன்" என்று சொன்னதும் அவன் தங்கைகளில் ஒருத்தியான ஜரினா "அப்ப நீண்ட நாளைக்குப் பிறகு நாம எல்லோரும் புரியாணி சாப்பிடப் போறம்" என ஆசையில் கூறினாள்.

ஜூனாவுக்கு மட்டுமல்ல, குடும்பத்தில் எல்லோருக்கும் அந்த புரியாணிச் சாப்பாட்டில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைதான்.

அந்த திருமண வீடு அந்தக் கிராமத்தில் வர்ண வல்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பிரகாசத்தை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. சிலர் திருமண வீட்டில் நடமாடிக்கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சிலர் சிலரை வரவேற்ற வண்ணமிருந்தனர்.

எல்லாம் அந்தக் கிராமத்தில் தலைக்கலைம் பிடித்த தவி ஓத்தவை புரியாத பணக்கார மிருகம் மலிக் முதலாளியின் ஓரே செல்ல மகள் ஸாயிதாவின் திருமண நிகழ்வே அந்தக் காட்சிக்குக் காரணம். ஸாயிதாவின் திருமணம் என்றபடியினால் மலிக் முதலாளி வெளியூர் மாப்பிள்ளை டொக்டர் அலியை ஐந்து லெட்சம் சீதனமாகக் கொடுத்து மாப்பிள்ளையாக விவைக்கு வாங்கி அழைத்து வந்து தன் வீட்டில் நிக்காஹ் செய்துவிட்டு, இரவுச் சாப்பாட்டினையும் திருமணத்தில் கலந்த வேண்டப்பட்ட விருந்தாளிகளுக்கு கொடுக்கத்தயாராக இருந்த தட்புடவே அதுவாகும்.

ஓரளவுக்குப் சாப்பாட்டுக் களரியில் ஆட்கள் கூடப் பட்டனர். ஆனால் நபீர் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. யாரும் அவனை எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பாப்பதற்கு நபீர் என்ன அழைப்பு விருந்தாளியா? பெரும்பாலும் திருமண அழைப்பில்லாமலே திருமண வீடுகளுக்குச் செல்வது வழக்கமாக இருக்கக்கூடும். மேல்நூச்ச கீழ்நூச்ச வாங்க எவ்விருந்தோ திருமண வீட்டில் கதவினை நபீர் வந்தடைந்த போது, அவன் மனதில் ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்கள் அலை அலைய க மடிந்தன மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் மனதில் இலேசான சிரிப்புடன் காணப்பட்டான்.

“அப்பாடா, பகல்காப்பாட்டையும் சேர்த்து புரியாணிச்

சாப்பாட்டினை புன் பிடி பிடிக்கலாம்.” மனக்குஞ் எண்ணிக் கொண்டான் நயீர்.

நயீர் சிறிது நேரத்தின் பின் அக்கம் பக்கம் பார்த்து விட்டு சாப்பாட்டுக் களரியை நெருங்குவதற்காக முயற்சித்த வேளை, அவனை தடுத்து நிறுத்தினான் ‘கேற்’றடியில் நின்ற மலிக் முதலாளியின் அடியாள்களில் ஒருவன். அப்போது பலத்த சங்கடம் அடைந்தான் நயீர். இருந்தும் தாமதித்தால் நமக்கு சாப்பாடு கிடையாமல் போய்விடும் என்ற எண்ணத்தில் மீண்டும் இலேசான சிரிப்புடன் நுழைய முற்பட்ட போது மீண்டும் அந்த அடியாள் தடுத்து நிறுத்தினான்.

“காக்கா கொஞ்சம் என்ன உள்ளே போகவிடுங்க ளேன். கடுமையாகப் பசிக்குது பகலும் நான் சாப்பிடல்ல” என்று நயீர் கெஞ்சலுடன் சொன்னதும் ‘கேற்’றில் நின்ற அடியாள் கோபத்துடன் “டேய் உங்களைப் போல ஏழைகளை இங்கு வருவதை தடுப்பதற்கென்றே தயார் பண்ணப்பட்டவன் நான். என்னைத் தாண்டி நீ போகமுடியாது. இது நீ வழமையாகப் போற ஏழைகள் விட்டுக் கல்பாணமல்ல, உடனே நீ இந்த லிடத்தவிட்டு ஓடவேண்டும்.” என்று நயீரைப் பார்த்து உறுக்கினான் அந்த அடியாள்

அந்த வார்த்தையை பொருட்படுத்தாது நயீர், “இல்ல காக்கா, நான் உங்களுக்குப் போய்ச் சாப்பிடப் போறேன் வழியை விடுங்க” என்று கெஞ்சினான்.

“டேய் உன்னை போக விடமாட்டேன்”

“காக்கா, இண்டைக்கு இந்த திருமண விட்டில நல்ல புரியாணிச் சாப்பாடு கொடுக்கப் போகினம். நான் பகலும் சாப்பிடல்ல. இந்த புரியாணிச் சாப்பாட்டை என்னப்போல

ஏழைகளுக்கு கொடுத்தா உங்க முதலாளியிர சொத்துகள் இன்னும் பெருகும். என்ர தாய், தங்கைகள் எல்லோரும் இந்தப் புரியாணிச் சாப்பாட்டை எதிர்பார்த்து பசியோட இருக்காங்க. கோடி புண்ணியம் திடைக்கும். கொஞ்சம் வழியை விடுங்க" என்று மீண்டும் அப்பாவித்தனமாகக் கெஞ்சினான் நபீர்.

"சீ... நாயே, நீ இந்த வீட்டுச் சாப்பாட்டுக்கு தகுதியில்லை... போடா" என்று சொல்லியவாறு தன் பலம் முழுவதையும் செலுத்தி மலிக் முதலாளியின் அடியாள் நபீரைத் தள்ளிவிட்டதும் எதிரே இருந்த சுவரில் தலையடிபட விழுந்தான். தலையில் சிறிது தடிப்பு ஏற்பட்டு விட்டதனால் அதற்கு கையினால் ஒத்தணம் கொடுத்துக் கொண்டே மீண்டும் எழுந்தவனுக்கு இலேசான வலி ஏற்பட அதன் தாக்கத்தினால் அவன் கண்களிருந்து நீர் பனித்தன.

"ஆ..... எல்லோரும் வயிறார சாப்பிடுறாங்க. சாப்பாட்டுக் களரியை கவனிக்கும் ஹஸ்ப்புடைய குரலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பதற்றப்பட்டு வேதனையடைந்தான் நபீர்.

"காக்கா அங்கே எல்லோரும் சாப்பிடுறாங்க, என்னை எப்படியாவது சாப்பிட அனுமதியுங்கோ" அடியாளின் காலில் விழுந்து கெஞ்சி மன்றாடினான். கருணை பிறக்காத ஏழைகளை மதியாத மலிக் முதலாளியின் உயர்ந்த உத்தரவை பெரிதாக மதிக்கும் அந்த அடியாளின் மனம் நபீரின் கெஞ்சலுக்குக் கூட சரியவில்லை.

"டேய், சாப்பிடுவாங்க தரம் என்ன, ஒன்ட தரம் என்ன நீபோகமுடியாது" என்று அடியாள் விட்டபாடியில்லை.

முடியுமான அளவுக்கு அந்த அடியாளிடம் வாதாடிப் பார்த்தான் நபீர். விடவே இல்லை அவன்.

ஏமாற்றத்துடன் அங்கிருந்து சிறிது தூரம் நடந்து சென்றான். அவனுக்கு வீட்டுக்குப் போகமனமில்லை. இந்த விடயத்தில் இன்று நாம் வெற்றியடையவில்லை. என்றால் தனது சகோதரங்களின் புரியாணி ஆசை நிராசை ஆகிவிடும் என்பதிலேயே கவனம் கொள்ளத் தொடங்கினான்.

நபீர் திருமண வீட்டுக்கு அண்மையிலிருந்த சந்தியில் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன், தலையில் அடிபட்ட தடத்தை தடவிக் கொண்டு சுவரில் சாய்ந்தவாறு தீவிர யோசனை பண்ணினான்: என்ன செய்யலாம். இறைவன் நாட்டமிருந்தால், அந்தப் புரியாணைச் சாப்பாடு நமக்கும் சொந்தமென்றிருந்தால், அடுத்த சாப்பாட்டுக் களரியிலாவது எனக்கு இடம் கிடைக்குமென்று இறைவன் மீது பாரத்தைப் போட்டு விட்டு, ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் காணப்பட்டான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் முதலாவது சாப்பாடு முடிந்து ஆட்கள் வருவது அவனுக்குத் தெரிந்தது. அப்போது அவனைக் கடந்து சென்ற இருவர்.

'டேய் மச்சான் காமில், சாப்பாடுண்டா இந்த யாதி ரீத்தான் இருக்கணும். கோழிறோண், ஜேய், வட்டிலப்பம் கடைசியில் கொக்கோ கோலா குறையே இல்லடா சாப்பாட்டில், ரொம்ப பிரமாதம்' என்று சபீர் சொன்னதும் அதனை ஆமோதித்தது போல் காமிலும் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டான். "வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு ஒழுங்கான சாப்பாடு எப்ப சாப்பிடுவோமோ தெரியாது" என்று அமீரினைப் பார்த்து சபருள்ளாஹ் ரொன்ன உரையாடல் நபீரின் காதில்

கேட்ட மாத்திரத்தில் இன்னும் அவனது ஆசை கிளர்ந்தெழுந்தது.

“ஆண்டவனே, இந்தச் சாப்பாடு எப்படியும், எனக்கு கிடைக்க வேண்டும். அந்த முரட்டு அடியான் மனம்மாற வேண்டும்.” என்று தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு மீண்டும் திருமண வீட்டுக்கு நடந்தான். இரண்டாவது சாப்பாட்டுக் களரிக்கு ஆண்டவனோடு ஆளாக நாமும் சென்றால் பிரச்சினையே இருக்காது. அந்த முரட்டு அடியாளாவது நம்மைத் தொல்லாப்படுத்துவதாவது என்று நினைத்தக் கொண்டு, அதனை சாதித்தும் விட்டான். எப்படியோ சாப்பாட்டுக் களரியில் அவனும் அமர்ந்துவிட்டான். அங்கும் இங்கும் பதட்டத்தோடு பார்வையை செலுத்தினான் நபீர். அவன் முன்னே வைக்கப்பட்ட சாப்பாட்டினைப் பார்த்ததும் அவன் கண்களையே அவனால் நம்பமுடியவில்லை.

“இனியாரும் நம்ம கவனிக்கவில்லை. சாப்பிடச் சொன்னதும் பயமில்லாம ஒரு பிடி பிடித்து விட்டு, என்ன செய்யற வீட்டுக்கு கொஞ்சத்தைத்தான் கொண்டு போகலாம்” என்று மனதுக்குள் நினைத்தக் கொண்டான் நபீர்.

சில நிமிடங்கள் கழிந்ததும் “ஆ... எல்லோரும் இப்ப சாப்பிடுங்க” மலிக் முதலாளியின் குரல் கேட்டு சாப்பாட்டுக் களரியில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் சாப்பிடத்தொடங்கினர். அங்கும் இங்கும் பயத்துடன் பார்வையை செலுத்திய பின்னர் நபீர் ஆவலுடன் தன் முன்வைக்கப்பட்ட சாப்பாட்டு பிளேற்றில் இருந்து வாயூற ஒரு பிடிச்சாப்பாட்டை அள்ளி வாய்க்குள் திணிக்க முற்பட்ட போது, எதிர்பாராத விதமாக அவன் கை மின்னல் வேகத்தில் தடை செய்யப்பட்டது. அப்போது நபீர் தடுமாற்றத்துடன் யார் எனப்

பார்த்தான், ஆமாம் அந்த முரட்டு அடியாள்.

சாப்பாட்டுக் களரியில் இருந்து சாப்பிடும் மனிதர்கள் கண்டும் காணாதது போல் இந்த சம்பவத்தை அவதானித்தனர். “டேய், எளிய நாயே! ஏன்டா, திருட்டுத்தனமாய் உள்ளே வந்தாய்? எழும்புடா... வெளியே போடா” என்று நபரின் சேட் கொலரைப் பிடித்தான் அந்த அடியாள்.

“உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். என்னைச் சாப்பிட விடுங்க. பசுவும் நான் சாப்பிடல்ல. எனக்கு கடுமையாகப் பசிக்குது.” என்று நபர் சொன்னதும், “பசிக்குதா? வெளியே வா. நான் உன் பசியைத் தீர்க்கிறேன்” என்று அவனை கையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்துச் சென்றான் அந்த முரட்டு அடியாள். இவ்வளவையும் பார்த்துக்கொண்டு உற்சாகம் கொடுத்தார் மலிக் முதலாளி.

வெளியே இழுத்து வரப்பட்ட நபரின் கண்முன்னே அவன் கைப்பட்ட சாப்பாட்டுப் பீங்கான் அந்த தெருவில் நின்ற நாய் ஒன்றுக்கு கொட்டப்பட்டது.

அந்த முரட்டு ஆளின் கை நபரைப் பலமாக தாக்கிய வேளை. “அல்லாஹ்... ஹ்... ஆ... என்னை அடிக்காதிங்க நான் இனிச் சாப்பிட வரமாட்டேன்... எனக்கு புரியாணி தேவையில்லை.” என்று கத்தினான் நபர். அவன் கத்தும் சத்தம் உள்ளே சாப்பிடுபவர்களின் காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. இருப்பினும் எல்லோரும் சாப்பாட்டிலேயே குறியாக இருந்தனர். அவனை விடுவிக்க யாரும் முன்வரவில்லை.

பட்ட அடியில் நபர் அணிந்திருந்த சட்டையும் கிழிந்து வீட்டது. உடம்பில் சில இடங்கள் தடித்துப்போயிருந்தன. எல்லாவற்றையும் தாங்கியவனாக எதிர்க்கப் பலமில்லாத வனாக அழுது கொண்டே வீட்டுக்குச் சென்றான்.

வழமைபோல் அந்த இரவுப் பொழுதையும் நபரின் குடும்பம் கண் கவங்கியவாறு சாப்பாடின்றியே கழித்தது.

நன்றிக்குரியவர்கள்

ஐ. எம். இஸ்ஸதீன் (பிரதிக் கல்விப்பணிப்பாளர்)
 எம். எக். காதர் இப்நாஹிம் (உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்)
 மருதூர். ஏ. மஜீத் (உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்)
 ஏ. எக். எம். மஜீத் (அதிபர்)

எஸ். எம். எஸ். எம். எஸ். எக். பாரி மௌலானா (அதிபர்)
 எஸ். ஏ. எஸ். இஸ்மாயீல் மௌலானா (அதிபர்)
 ஏ. எம். முசாதிக் (அதிபர்)
 எக். எம். ஏ. வதூத் (அதிபர்)
 எஸ். எம். மூசா பீ. ஏ.

பி. எம். சித்திக் (பொறியியலாளர்)
 எஸ். எல். ஏ. நஹீம் பீ. ஏ. Dip. in. Ed
 ஏ. எல். எம். தாஹிர் பீ. ஏ.
 எஸ். மனாருத்தீன் (இலங்கை வங்கி)
 ஏ. ஆர். ஏ. சமத்
 ஏ. எம். இப்நாஹிம்
 அல்-ஹாஜ் இஸ்ஹ். எம். தபீக்

எம். ஐ. ஏ. ஜபார் பி. எஸ். கி. (P. I. O)
 ஏ. எல். சக்காப் பீ. ஏ.
 எஸ். எம். எம். அமீர் பீ. ஏ.
 சத்தார் எம். பிந்தௌஸ் பி. ஏ.
 முசத்திக் ஜே. முஹம்மத் (இலிகிதர்)
 எம். ஐ. எம். முகர்ரப் (கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்)
 எம். ஐ. எம். நஹீம் (சட்டக்கல்லூரி மாணவர்)
 எம். ஐ. எம். முசம்மீல் (வரி உத்தியோகஸ்தர்)
 ஏ. எம். அன்சார் (ஆசிரியர்)
 புஹாசி எம். இப்நாஹிம் M. B. B. S. (MH)
 எம். ஏ. ஹசன் (இலிகிதர்)
 ஏ. எஸ். பதியுத்தீன் பீ. ஏ.

மருதமுனை அல் -மனார் மகா. வித்தியாலய ஆசிரியரும் பழைய மாணவருமான றகுமான் ஏ. ஜபார் நல்ல உள்ளம் படைத்த ஒரு கலைஞர். 1982/85ம் ஆண்டுகளில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவராக இருந்த இவர் ஆக்க இலக்கியத்துறைகள் யாவற்றிலும் பரீட்சய முள்ளவர்; படைப்புகளைத்தந்தவர்.

1979ல் தினகரனில் வெளிவந்த "ஏன் படைத்தான்" கவிதை மூலம் எழுத்துலகில் நுழைந்த இவர் கடந்த 13 வருடங்களாக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தன்னால் முடிந்தவரை பங்களிப்பு செய்துள்ளார்.

"முனைப்பு" சஞ்சிகையின் உதவியாசிரியராக இருந்து அச்சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவருவதில் மிகுந்த கரிசனத்துடன் செயல்படுகிறார்.

இத்தொகுப்பில் அவரால் எழுதப்பட்டு பிரசுரமான ஏழு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. சிறுகதைகளைத் தொகுதியாக வெளியிடுவதில் ஏற்படும் சிரமங்கள் அத்துறையில் ஈடுபட்டவர்களுக்கே விளங்கும். இவரின் இம்முயற்சிக்கு ஆதரவளிப்பதன் மூலம் இவரை மேலும் கலை இலக்கியத்துறையில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட வாசகர்கள் உதவுவார்கள் என நம்புகிறேன்.

- மருதூர் பாரி -